

கலாநிலயம்

A Literary Weekly

வியாழன்தோறும் வெளிவரும்.

உள் காடு—வருஷ சந்தா ரூ. 7 0 0
6 மாதம் ரூ. 3 12 0
புற காடு—வருஷ சந்தா ரூ. 9 0 0

காரியாலயம்:—
வேளாளர் தெரு,
புரையாக்கம் சென்னை.

Vol 6.]

1933 வுஸ் தவம்பர் மீ 16உ

[No. 45

பொருளடக்கம்.

1. தலைங்கம் (Leader)	805	6. தமிழ்ப் பாடம்	
2. அப்பர் (64 கலை-வியாகரணம்—எழுதீர் என்சீர்ச் சந்த விருத்தம்)		அஷ்டபிரபந்தம்—திருவரங்கத்தத்தாதி	814
E. N. தணிகாசல முதலியார், B.A.B.L.	807	7. கவித்தொகை (பாலக்கவி, 34)	
3. ஞான தீபம்		T. A. கணகசபாபதி முதலியார்	816
T. R. இராஜகோபால்	809	8. யாப்பிலக்கணம்—(வண்ணம்)	
4. கம்மாழ்வார்-வைபவம் (6-ம் பத்து, 2-ம் தசகம்)		வித்துவான், M. V. வேணுகோபால் பிள்ளை	817
K. இராஜகோபால் சாரியார் B.A.B.L.	810	9. கம்பராமாயணம் (அரோமுதிப் படலம்)	
5. காந்தமழை (அங்கம் 5, களம் 1.)		T. N. சேஷாசலம், B.A.B.L.	818
Shakespeare's Tempest	812	10. வர்த்தமானம்	820

கலாநிலயம்

யானையை விளம்பித் தேரையை யிழற்றல் 2.

உயரிய கொள்கைகளைக் கருத்துட்கொண்டு அவை தனின்பொருட்டு முயல்வேண்டுமே யல்லாமல், உணவிற்பனையும் உடைக் கென்றும் சிறிய காரியங்களை அரசியல் அமைப்புக்களால் சாதிக்கமுயல்வதிற்பயனில்லை என்பதை ஜோஸப் மஸ்லீனி செய்திதின் எடுத்தியம்பினார். மாணுட அன்பிற்கும் கடவுள் பக்திக்கும் நம் கருத்தை உயர்த்தும்படி முயலுங்கள் என்கின்றார். மற்ற முயற்சிகளெல்லாம் செய்துசெய்து பயன்பெறாமற் கிடப்பதுகண்டும் எற்றுக்கோ அவைகளை இன்னும் பற்றி யுழல்கின்றீர் என்று அவர்கேடும்போது வித்தகமே உருவெடுத்த வந்து இவ்வாறு பேசுகின்றதென்று நாம் எண்ணும்படி யிருக்கின்றது. “கணக்கெடுக்கும் எந்திரங்களாகமனிதராமாற்றுகிறீர், தருமசிந்தனையை எழுப்பிக்கொள்ளுங்கள்” எனச் செப்பும் இது இயேசுகிறிஸ்துவின் மொழிகளோடு இணங்கவல்லதாம், புத்தர் மொழிகளோடு பொருந்தவில்லாதாம். இவை மிகப்பெரிய மொழிகள்; ஆணையிற் பெரியன. உண்மையே இது. தருமத்தை நினையாமல் வேறு சில வகைகளில் முன்னேற்றமையை முயன்றவர்களில் யாரேனும் எவ்விடத்தும் உருப்பட்டதில்லை என்று இவர் எடுத்துக்காட்டுவதன் வாய்மையோ ஒரு போதும் மறக்கப்படுவதன்று. எனினும் இவர், எல்லோரும் எங்கெங்கும் வந்துக்கொள்வதற்கு உரியன வேன்று சிறப்பாக்கக் கூறுகின்ற கொள்கைகளைக் கருதுகாலை, இவ் வண்மைகளை உணர்ந்துதான் சொன்னாரோ, அல்லாது, தான் செய்யச் சொல்லவருகின்ற சிறிய காரியங்கள் பெரியனபோல் தோன்றும்பொருட்டு அப்பெரிய மொழிகளால் சண்டிக்கை வளிக்கப்ப

புருந்தாரோ, வேறு தான் யாதோ, எனத் தெரியாமல் திகைக்கவேண்டி யோக்கின்றது. இவைகளை நினைவில்வைத்துக்கொண்டு இனி இவர், எல்லோரும் கருத்துமுற்றத் தோய்த்திருக்கவேண்டிய தென்று கூறுகின்ற கொள்கைகளிலொன்றைச் சிறிதே சோதிப்போமாயின், பெரியன விளம்பிச் சிறியனவே செய்துவலைக்கப் புகுகின்ற வேரார் நல்லதல்லா யிந்தையின் தன்மை தெரியவரும். உண்பதற்கும் உட்ப்பதற்கும் உரியவைகளை அரசியல் முறைகளால் அமைப்பதே கருமம் என்று கிடக்காமல், அன்பையும் கடவுளையும் அடையத்தக்க கொள்கையையே மேற்கொண்டு, தன்னேயும் தன்சாதி தன்னினம் என்ன இயம்பாமல், உலகமடங்கலும் ஒருக்கே இன்புற உட்ப்பும்படி எழுந்து உயருங்கள் என்று ஓயாமல் உரைத்துவருகின்ற இந்த ஜோஸப் மஸ்லீனி, “சனங்களில் ஒவ்வொருவருக்கும் வயிற்றுப் பிழைப்பிற்கு வழி செய்யவேண்டும், அல்லது அவ் வயிற்றுப் பிழைப்பிற்காக வேலை செய்யும் வசதியை அளிக்கவேண்டும் அரசாங்கம் கடமைப்பட்டிருக்கின்றது, என்னும் கொள்கை சனங்களின் இதயத்தில் வேருன்றவேண்டும்” என்று சான்றுகின்றார். கடைசியில் இந்தச் சிறுகொள்கையைச் செய்யத்தானுஅத்தனைபெரியவிளம்பாம்! அன்பையும் கடவுளையும் அத்தனை அழைத்தவர், இயுகியும், வயிற்றுப் பிழைப்பிற்கு வழிசெய்யும் கடமையை அரசாங்கத்திற்கு அமைப்பதற்குள்ளே ஒரு கொள்கையைக் கூறக்கூடியவாரியினர். இந்தச் செய்தி தேரையைச் செய்வதற்கு அத்தனை பெரிய யானைகளை விளம்பவேண்டியிருந்தது. பசித்திருப்பவர் யாவாரியினும் இத்தகைய

பேச்சுப் பேச வல்லவர்களே. கடவுளேனும் அன்பேனும் மற்று, எதனைச் சார்ந்த எவ்விதக் கொள்கையேனும், இத்தகு வேண்டாவே. பசித்திருப்பவரும் பேசுவார்; பசித்திருப்பவரைப் பேசியேயி, அதனைத்தணிவிக்கவேண்டுமென்னும் எண்ணம் சிறிதும் இல்லாமல், தாம் பொதுஜனத் தலைவர்களாக விரும்புகின்றவர்களெல்லாரும், அரசாங்கத்திற்கு இக்கடமை உண்டு என்று இடைவிடாமல் இயம்புவார்களே. அவரவர்தாமே நியம்க் கடமைப்பட்டிருப்பதை அரசாங்கத்தின் தலைவில் சமத்தவதபோன்றதோர்புன்மையேறு இல்லையே—இதனையே இராஜத்துரோகம் என்று கூறவேண்டும். கிண்டிக்குதிராப்பந்தயத்திற்குப்போகின்ற ஒவ்வொருவனும், 'கிளிக்கெட்ட மாச்சிற்சூப்' போகின்ற ஒவ்வொருவனும், சினிமாவிற்கும் நாடகக் கொட்டகைக்கும் போகின்ற ஒவ்வொருவனும், 'காப்பி ஒட்டலி'யிற்கு திரும்புகின்ற ஒவ்வொருவனும், வழிதேறும்வந்த தன்னைச்சூழ்ந்தகொள்கின்ற பிச்சைக்காரர்களுக்கும் ஒரு காலஞ் கொடுப்பதற்குப் பதிலாய் மல்வீனியின் கொள்கைக்கு இலக்காகி நிற்கின்ற அரசாங்கத்தின் இக் கடமையை யேறென்றும்படி பாடும் படித்துவிட்டுச் செல்கின்றான். தத்தவம் வித்தகம் எல்லாம் இத்தனையோ! அரசாங்கத்தின் கடமை என்னும் வாய்பாட்டில் இக்கொள்கையின் வாசகம் அமைந்திருக்கின்ற ததனாலும், உண்மையில் சனங்களைநோக்கி, "உங்களுக்கு இவ்வுரிமை உளது, இத்தனையுற்றுத்தவதற்குரிய புரட்சிகளைச் செய்யுங்கள்" என்பதே இதன் பொருள். இதனையே மல்வீனியி வெளிப்படையாகச் சில இடங்களிற் கூறியிருக்கின்றார். உலகம் உய்யவேண்டுமாயின், அன்பையும் கடவுளையும் அடையவேண்டுமாயின், உரிமையின்பொய்மையைன்றே உறவு உணர்ந்துகொள்ள வேண்டியதோர்கொள்கையாகின்றது.

அரசாங்கத்தின் கடமையாமே! இதற்கெதிர்ப், 'சனங்களில் ஒவ்வொருவரும் பிறரது வயிற்றுப் பிழைப்பிற்கு வழிசெய்யவேண்டிய கடமையுடையவர்' என்ற தருமத்தையே கொள்கையாகக் கூறினிலோ! அப்புறம் அரசாங்கமும் வேண்டா, வேறு சில ஆரவாரங்களும் சென்றாவே. மற்றவர் கிடக்க, அம் மல்வீனியிக்கு ஏன் தான் இது தோன்றவில்லையோ. ஜனங்கள் இந்தக் கடமையை அறியாமையாலோ, அல்லது பெரும்பான்மை அறிந்தும் செய்ய மறுப்பதாலேயோ, அரசாங்கத்தை எல்லாம் அமைக்கவேண்டியிருக்கிறது. "ஜனங்களை, நீங்கள் கெட்டவர்களா பிரம்மம், எல்லாவகைகளிலும் நல்லவர்களாகிப் பின் அரசாங்கத்தையே அனுவதிய மாக்கிவிடுங்கள்" என்று கூறத் துணிவார் ஒருவர் இல்லையா? "நாங்கள் ஒருபோதும் நல்லவர்கள் ஆகவே மாட்டோம்" என்று சத்தியம் செவ்வதவிட்டேயிருகு சனங்கள் அரசாங்கத்தின் கடமைகளைக் கற்பிக்கப் புகுகின்றார். நல்லவர்கள் ஆகாராயின் பிறரு அந்தச்சனங்கள் வயிறுதான் பிழைப்பானேன், உயிர்தான் வாய்வானேன். சனங்கள் கெட்டவர்களாயின் அவர்களே இல்லாமலொழியலாம், அன்புக்கடவுளும் பின்பற்றிய நல்லவர்களாயின் பின் அரசாங்கம் ஒன்று வேண்டா. அரசாங்கம் வேண்டிப்பவர்பேறு சில பேசுவதற்கு ஒரு வாய் எங்கனம் பெறும். "அரசாங்கமும், நமது உடையைப்போல், நாம்சம்முடைய தாய்மையை இழந்தோம் என்பதற்கே அடையாளம்"—

(Government like dress is the badge of our lost innocence)—என்று மேனாட்டறிஞர் ஒருவர் கூறியிருப்பது முந்திலும் உண்மையே.

இக்கனம், அன்பென்றும் கடவுளென்றும் மெய்ப்பலவியோம்பி, கடைசியில் வாய்ச்சோற்றின் உரிமைக்கே செய்யச்சொல்லும் வழக்கினோர் ஜோஸப் மல்வீனியின் ஒருவரேயல்லர். இதனைத்தான் ஆணையினம்பித்தேரையை பியற்றல் என அழைக்கலாம். இந்தச் செய்தியைக் கம்பர், இராணைஞல் களியாட்டல் காண்பெற்ற கணிகையர்பால்,

ஏனைய பிறவுக் கண்டார்க்
கிந்திர சால மென்னத்
தானவை யுறவீற்றேற்றும்
பாவினைத் தகைமை சான்றோர்
மானம் நோக்கி லுலூர
மைத்தரைக் காட்டி வாயால்
ஆணையை விளம்பித் தேரை
அவிசயத் தியற்றி யிட்டார்.

[அவிசயித்தக் காட்டுகின்றவைகளைக் காண்பவர்க்கு இத்திரஜாவபோல் உருவெடுத்தக் கண்ணுக்குள் தேசுவத்தனபோல் தோன்றும்படி பாவினைகள் காட்டுவதில் திரமையாய்த் தக் அக் கணிகையர், மான்போன்ற கண்ணையுடையமாதர்க்களையும் ஆடவர்க்களையும் பற்றிய செய்திகளைத் தாம் அவியிப்பதாகத் தெரியப்படுத்தி, அதனை விளம்பும்போது வாய் ஆணையைக் கூறி, பிறகு அபிசயம் செய்யும்போது, அவர் அவியிப்பதெல்லாம் தேரையோசுத்தோன்றும்படி செய்துவிட்டார்.]

என்று மெய்யுறச்செவ்வதின் எதித்துக்காட்டுகின்றார். இதனையே இம்மடவார் சூடித்திருந்த கள்ளிந்தன்மையை முன்னர்,

நற்பெருந் கல்விச் செல்வ
நவையாடு நெறியை நண்ணி
முற்பய முணர்ந்த னாயோர்
மொழியொடும் பழகி முந்திப்
பிற்பய னுணர் தல் தேற்றப்
பேதைபோல் வஞ்சன் செய்த
கற்பனை யென்ன வோடித்
கலந்தது கள்ளின் வேகம்.

[சுல்ல பெரிய கல்விச்செல்வத்தின் சூற்றற்ற வழியைப் பின்பற்றி, அதன் முதன்மையான பானை உணர்ந்திருத்த தாமசையாளர்களின் (பொருளைச் சித்திக்காமல்) மொழிகளையே மாத்திரம் பழகி முந்தித் து, அக் கல்விஞல் வீணையவேண்டிய பயன்களை உணராமாட்டாதவன் போலும், வஞ்சகர் செய்த கற்பனைகள் போலவும், அக்கள்ளின் வேகம்புக்குத் து அக் கணிகையர் மனத்தில்கலத்தது.] என இயம்பியிருப்பதையும் நோக்குங்கால், மெல்வீனியி போன்றவர் ஆணையை விளம்பித் தேரையை இயற்றுவதன்-காரணமுற் தெரியவரும்.

தேரையை விளம்பித் தேரையைப்பே செய்தால் தீது பெரிதில்லை. அப்பொழுது சிறியதைச் சிறியதென்றே அறிந்த அலவளவிலேயே அதனைச் சனங்கள் உவப்பார். பெரியை என்னவென்பதேனும் தெரிந்திருப்பவர் சிறியை சிந்திக்குங்காலையில், களியிருக்கக் காய்களும் தம் மனத்தின் திறத்தையும் மாணநிலையைமும் அயிர்ப்பிணம் அயிர்த்தகலம். ஆதலின், முதலில் உயரிய பியலாவிட்டதும், காலம் தாழ்த்தேனும் ஒருநாள் அவர்

மனம் தேவரையகிட்டு யானையை நரடலாம். அந்தகன் மையைச் சனங்கள் எந்நாளும் எய்துவாண்மை வழியை அடையுமாறு உத்தமர் தூய்மை அநீயை சொற்களை இன்னவர் இடைவிடாமல் விளம்பிவருதலால் சனங்கள், உத்தமரில் உத்தமர் இவரை ஒப்பார் பார் என மதித்து வியப்புடைய வாய்ப்பாற்று நிற்றினர். பெரிய சொற்கள் சில அவர் வாபினின்றும் வந்து விட்டபடியால், இனி அவர் செய்கின்றவைகளில் லாம் பெரிய காரியங்களை என்னும் மயக்கம் ஏற்படுகின்றது. இம் மயக்கத்தினின்றும் தெளிந்துகொள்ள வல்ல ஆராய்ச்சியும் துணைநிலவும் பொதுஜனங்கள் பால் எதிர்பார்ப்பது அரிது. ஆதலின், தேரையே ஆனை பென்ன உழக்கி உழக்கி உலக வாழ்க்கையை

இழித்துவிடுகின்றனர். இந்நாள் நம்மைப் பிழ்த்துத் தின்னும் பாதகம் இது.

இந்த மயக்கத்தினின்றும் மனிதரைத் தெளிவிக்க வல்ல நன்மை கலைகளின் இடத்து யுதது. கலைகள் கனிந்த புலவர்கள் ஆணையை விளம்பினாரெனின் பின் ஆணையை செய்தமைப்பார். 'தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளன்' என விளம்பப்பெற்ற ஆபத்திரன், பின், "மன்னுயிரோம்பும் இம்மரபொரும் பாத்திரன்" என்னுயிரோம்புதல் யானே பொறேன்" என்று முடியும்வண்ணமே சித்தலைச்சாதனார்தம் கலைபொலிந்த கண்களுக்குத் தோன்றும். அதனைக் காண நம்ம்க்கும் கண்களிக்கின்றார். ஆதலாலன்றே கலைகளின்பால் நம் கருத்தைச் செலுத்தும் காரியத்தது இக் கலா நிலயம்.

அ ப் ப ர்

அப்பரும் அறுபத்தினான்கு கலைகளும்—30. விவாகரணம்

[796-வது பக்கத்தொடர்ச்சி]

V. எழுதீர்ச் சந்த விருத்தம்

எழுதீர்ச் சந்தவிரிந்தத்தின் முக்கியவகுப்புக்கள் நான்கே யாகும். அவை யாவும் வடமொழியிலிருந்து எடுத்துநமது முன்னோர்களால் பயன்படுத்தப்பட்டன; அவையாவன:—

(1) திருச் சந்தவிரிந்த வகுப்பு:—அதாவது மூன்று மாத்கிரை அளவுள்ள ஏழு சீர்களுக்கும், அடியினது அந்தத்தில் ஒரு நெடியலோசையும் பெறுவது. இது இருவகை. ஒரு நெடியும் ஒரு குறியுமாய் ஆறுசீர்களும், ஏழாஞ்சீர் நெடியன்றும் கூவினமாயும் நிற்பது, சுகந்தி எனப்படும். இதனில் ஒரு சீர் குறையப்பெற்ற அறு சீர்ச் சந்தவிரிந்தம் முன்னர்ச் சுறப்பட்டது. பின்னு மொரு சீர் குறைந்தால், சேணியென்னும் சந்தக்கவித் துறை பெனக் கண்டோம்.

சுகந்தி விரித்தம்போல் யாவும் தேமக்களால் ஆக்கப்படாமல், மும்மாத்கிரை புனிமார்ச்சீர்களும் விரவி வருமாயின் அதற்கு உத்தகாகம் என்னும் பெயர் தரப்படும். இவ் விரணி வகைகளும் திருமுறியிசையாழ்வார் திருச் சந்தவிரிந்தத்தினும், சிவவாக்கியர் பாடல் களிலும் காணலாம். *திருச்சந்த விரித்தமென்பது, (திருவிரித்தம்போல்) மூன்று முதல் தமிழில் எடுத்தாள் பட்ட சந்த விரித்தமாகும். இதைத் 'தமிழ் விரக ரான்புகழிவேந்தர் தமிழ்ந்தன்மையாக்கியே, பின்னர் தம்முடைய பாடல்களிற்பயன்படுத்தினார். அவற்றின் உதாரணம்:—

சுகந்தி

அஞ்சு மொன்றி யாறு விசி நீறு பூசி மேனியில் குஞ்சி யார வந்த செய்ய வஞ்சு லென்னி மன்னுழிர் பஞ்சியாகுமெல்லடிப்பணைத்தகொங்கை துண்ணிடை அஞ்சொ லார ரங்கெடுக்கு மந்த னானு மென்பீதே.

• திருவாரூர் - திருவிரகம் - பண் - சுட்டராகம் 4.

*Tiruchandavirutham means the Sanda Virutham as it was the only Tamil Sanda Virutham, at the time of the introduction of Sanskrit Sandam in Tamil.

உத்தகாகம் (உ - ம்)

சண்ட வாயு மந்த மாக வடவை யங்கி தன்னெனச் சண்ட பானு மதிய மொப்ப மொய்த யற்கு தெற்றிசைச் சண்ட(ன்) வீறு சாந்த மெய்த வெஞ்சி னைத் தலைக்கொ ளீஇஞ் சண்டி. சைத்தலை யோடு தலை எனக் கணைய்தினுள்.

—காஞ்சி புராணம் - தக்கீசப் படலம் 35.

ஆகத் திருச் சந்தவிரிந்தம் தமிழில் இருவகைத்து.

(2) ஏழு விளச் சீர்களாலும், அந்தத்தில் ஒரு நெடியல் பெற்றும வரவது, இத்தகைய சந்த விரித்தம் மூன்று வகையாம். ஏழு சீர்களும் கூவினச் சீர்களாய் வருவதை மானினி என்பர். கூவினச்சீர்களோடு கருவினச்சீர்கள் கலந்து வருவதும், அந்நி முதலசை நிரையாய் வருவதும் கவிராச விராசிதம் எனப்படும். கூவினச்சீர் மூன்னும் கருவினச்சீர் பின்னாமாகக் கூறும் விரித்தங்களைச் சாந்துவி என்பர். ஆக இப்பகுதியில் மூவகையே. மானினிக்கு உதாரணம்:—

கூவின மேமுரு வாவநெ டிந்தகடை கொள்வது மானினி சேரகைசே ராவின் மாதிர டப்பேர்கவி ராசவி ராசிட மென்றவனால் கூவின மேகரு வார்வின மேயிவை கூவின சாந்துவி காசலாறு பூவின வெம்முழை யாமமு தாரரு பொற்குட மேத்துபொ லன்குழையே.

—விரித்தப்பாவியல்.

இவ்வதாரணம் மூன்று வகைக்கு மாசாமையால், கவிராச விராசிடம் சாத்திவி, இவைகள் நமதிலக்கியத்தில் வந்துழிக் கண்டுக்கொள்க. இவ்வகை விரித்தங்கள் அப்பர் தேவாரத்தில் வில்லை.

(3) மணிமாலம்

இது நமதிலக்கியத்தில் கொண்டாடப்பட்ட ஒரு வகைச் சந்த விரித்தமாகும். நான்கு இரண்டு, ஆறு

ஆகிய இந்த மூன்றிடங்களில் குறிப்பிற்றுத் தேமாவும், முதல்சீர், மூன்றஞ்சீர், ஐந்தாஞ்சீர் ஆகிய விடங்களில் குறிப்பிற்றுப் புளிமாக்காயும், ஏழாமிடத்தில் புளிமாவும் வருவது இதன்விதி என்பார் விருத்தப்பாசியல் ஆசிரியர்:—

துளிமண்டப யுண்டு நிறம்ப்த கண்டன்
நடமன்னு துன்னு கடரோன்
ஒளிமண்டி யும்ப ருலகங்க டந்த
வுமைபங்க னெங்க ளரணூர்
களிமண்டு சேரலை கழனிக்க லந்த
கமலந்த டங்கு மதவிஸ்
தெளிமண்டி யுண்டு சிறைவண்டு பாடுந்
திருமுல்லை வாயி விதவே.

—சம்பந்தர் - தென் திருமுல்லைவாயில்-பண்-பியந்தைக் கார்தாரம் 7.

ஆயினும் முதலிடத்தில் புளிமாக்காய் வருதற்குப் பதிலாய்த் தேமாக்காயும் வருவதுண்டு; மேற்கண்ட சம்பந்தர் பதிகத்தில் மற்றச் செய்யுட்களை நோக்குக; அவற்றில், 3, 4, 5, 6, 7, 9 ஆகிய அந்த ஆறு பாசாக்களும் தேமாக்காயை முதற்சீராகப் பெற்றன. கம்பராபராணத்திலும் அவ்வாறே சில விடங்களிற் காணலாம். (உ - ம்)

இத்தன்மை செய்து மளவின் கணினர்
விமையோர்க ளுஞ்சி யிதபோ
யேநீந்நமை பெய்தி முடியுங்கொ லென்று
குலைகின்ற வெல்லை யிதன்வா
யத்தன்மை கண்டு புடைசின்ற வண்ணல்
கலுமூற் றன்பின் மிசையாற்
சித்தங்க லங்கு மிதநீர மெள்ள
யிருளூடு வந்த தெளிவான்.

கம்பராபராணம் - புத்தகாண்டம் - காசபாசப்பலம்.

(4) மத்த கோகிலம்

மூன்று மாத்திரைத் தேமாச்சீரும், நான்கு மாத்திரைக் கூவிச்சீரும் மாறிமாறிவந்து இறுதியில் நெடி லோசை பெறுவது:—

மேலெ னக்கெதி ரிவலை யென்றவ
ராக் னூர்மிகை செற்றதீப்
போலி யைப்பணி யக்கி லாதொரு
பொய்த்த வக்கொடு ருண்டுகை
பிலி கைக்கொடு பாமி டுக்கி
டுக்கி யேபிற(ர்) பின்செலும்
சீவி கட்டகெளி யேன லென்றிரு
வால வாயா னிற்கவே.

—சம்பந்தர் - திருவாலவாய் - பண் - கொல்லி.

இதில் முதற்சீர் மும்மாத்திரைப் புளிமாவால் ஆக்கப்படுவது முண்டு. மேற்கண்ட உதாரணத்தில் 3-ம் அடியில் (ii) என்பது ஒலியோக்காத இடையெழுத்தாதலால் இசையில் “யேபிற” என்பது “யேபிற” என்பதுபோல் நான்குமாத்திரை அளவே பெறும்.

ஆக மேற்கண்ட நான்கு வகைகளை எழுசீர்ச் சந்த விருத்தத்தில் இருக்கின்றன.

VI. எண்கீச் சந்த விருத்தம்.

நாற்சீர் இராட்டியசமல் வருகின்ற எண்சீர்ச் சந்த விருத்தம் தமிழில் ஒரே வகைதான் காணப்படுகின்றது. இந்நீள் பியந்தைக் கார்தாரமென்னும் பண்ணில் தேவாரத்தில் காணலாம். இதன் வாய்பாடாக விருத்

தப்பாசிய லாசிரியர் கூறுவது, விதிலிக்காயும், யாப்பில் வருவதைப் பெண்க் கொள்ளவேண்டிய பல்வகைச் சந்த விருத்தங்களுக்குப் பொதுவிதிரையும் அமைந்தது போலும், எண்சீர்ச் சந்த விருத்தத்திற்குப் பின்வருமாறு உதாரணகிதி கூறுகின்றார்:—

அழிவறு காய மீட்டி மடமாந்த ருய
வருநூலு றைத்த பெரியோர்
மொழிதரு சந்த முற்று மியலின்ன தென்று
மொழிவா னெடுத்த லரிதே
கழிபெரு வாரி லீர ததுபற்றி யீக்குக்
கழற்றுற் சந்த விதியை
விதியென வைத்து மற்ற மொழியாத சந்த
விதிதம்ம யோர்த்து கொளவே.

இத்தகைய எண்சீர்ச் சந்த விருத்தம் திருநாவுக்கரசு நாயனார் தேவாரம் (4-ம் திருமுறைமீட்டு) பொது-சிவனெனுமோசை பென்னும் பதிகத்திலும், பொது - தசபுராணம் என்னும் பதிகத்திலும் காணலாம். இதன் 1 வாய்பாடுயாப்பில் பின்வருமாறு:—

முதற்சீர் நான்கு மாத்திரையளவுள்ள விளச்சீராகவும் இரண்டும், மூன்றும், ஐந்தும், ஏழு ஆகிய சீர்கள், மூன்று மாத்திரையளவுள்ள தேமாச்சீர்களாகவும், நான்கும், ஆறு இடத்தன குறிப்பிற்றுப் புளிமாக்காய்ச்சீர்களாகவும், எட்டாஞ்சீர் நெடிவீற்றுப் புளிமாவாகவும் வரும்:—

கழைபடு காடு தென்றல் குயில்கூட வஞ்சு
கணையோன ணைந்து புகலும்
மழைவடி வண்ண னெண்ணி மகயோனை விட்ட
மலாரான தொட்ட மதனன்
எழில்பொடி வெந்து வீழ விமையோர்க ணைக்க
ளெரியென்றி னறஞ்சி யகலத்
தழல்படு நெற்றி யொற்றை நயனஞ்சி வந்த
தழல் வண்ணெ னெந்தை சரணே.

அப்பர் - பொது - தசபுராணம் - 9.

தேய்பொடி வெள்ளை பூசி யதன்மேலொர் திக்க
டிலகம்ப தித்த துதலர்
காய்கநிர் வேலை லீல வொளிமாயி டற்ற(ர்)
கரிகாட(ர்) காலொ(ர்) கழலர்
வேயுட னுமீ தோளி யவன்மீட மவெய்ய
மழுவிசி வேழ வரிப்போற்
தேயில ராடு மாறு மிவள்காணு மாறு
மிததா னிவர்க்கொ ரியல்பே.

ஊ பொது - சிவனெனு மோசை - 3.

ஆக இத்தனை வகையனவே நாம் அளவைகளாக (Standard) கொள்ளக் கூடிய சந்த விருத்தங்களாகும். இனி விருத்த யாப்புக்கு விதிலிக்காயும், ஏகதேச மாடியும், பழையன வாயும் கழிந்தும், காணப்பட்ட சில வற்றை ஆராய் வாய்ப்புக்குவோம்.

* இவ்வகை விருத்தம் திருநாள் சம்பந்தர் பதிகங்களில் பின்வருவன பெற்றன:—திருக்கனிபள்ளி-பண்-பியந்தைக் கார்தாரம்; திருக்கொச்சையம், ஷடபண்; பொது ஷடபண்; கோளறு திருப்பதிகம், திருகாரையூர் ஷடபண்; திருக்கறையூர்ச் சித்திச்சரம் ஷடபண், திருத்தென்றிருமுல்லைவாயில் ஷடபண்; ஆகிய இவை.

† விருத்தப்பாசியல் ஆசிரியர் இவ்விருத்தத்தில் முதல் சீர் குருவிளாமாயிருத்தல் வேண்டிமென்றதுகருதி மேல்விதி காட்டினாற்போலும், ஆயினும் நான்கு மாத்திரைக் கூவிளமும் அங்கு அமையப்பெறின் அதுவும் இசையில்பொருத்தம், சமது சமய குரவர்களும் அவ்வாறு பாடி விருப்பதையும் அவர் பதிகங்களிற் காணலாம்.

ஞான தீபம்

[469-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

உயரிய நன்மையானது புலன்களால் பலவழிகளில் உணரப்படுகின்றது. எழிலில் அதைப்பார்க்கின்றோம்; சங்கீதத்தில் அதைக் கேட்கின்றோம்; நடுமணத்தில் அதனையே துக்கின்றோம்; ருசியில் அதை ருசிக்கின்றோம்; ஆரோக்கிய நிலையில், உடல் உரம்பெற்றுச் சிரத்தையுடன் பணிகள் பல ஏற்றுச் செய்துமுடிந்த உற்சாகிக்கின்றோம். வெளிப்பாட்டும், அல்லது தோற்றத்திலேதான் அவைகளுக்குள் பேதகக் காணப்படுகின்றது. ஆனால், உணர்ச்சிப் பார்ப்பின், அவைகளின் இயைபு புலனாகும்.

ஊதல் என்பது ஒர் தெய்வீகச் சக்தியாகும்; இச்சக்தியை இழிபு பாசமாகத் தாழ்த்தி உழல்வது புல்லறிவாகும். மெய்க்காதல், அல்லது அறாரகம் என்பது புலனுக்கர்ச்சியினின்று உண்டாகி வளர்வதன்று. பாலபா அறிவையும், இணக்கத்தையும், வாழ்மையையும், சீர்சிறப்புக்களையும் உணர்த்துவதாகும். கற்பினால் காக்கப்பட்டுச் செழித்து வளர்வதாம் காதல். காதலும் பாசமும் ஒரேசக்தியின் தோற்றமும் இயக்கமுமாகியும், ஏககாலத்தில் கூடிக்கலந்து விளங்குவனவல்ல. புலக்கட்டு அல்லது அறிவுவளர்ச்சியின் பலன் அறாரகம். புலச்சீரின்மையினின்றும் அறிவு மயக்கத்தினின்றும் சிறி எழுவது பாசம். துல்லிய அறாரகமானது கேவலப் பாசமாகத் தாழ்த்த மாந்தரைக் கெடுக்கின்றது. அன்பு இன்புகளின் இயைந்த தோற்றமே காதல். உள்ளக் கவிவின்னன்று தழும்புவதாம் காதல். விசாலித்து ஆழ்ந்த சிந்தனைகளால் காதல் பொங்கிப்பெருகி நாலாபக்கங்களிலும் பரவுகின்றது. உயரிய நோக்கங்களுக்கும், தன்னியை நனைவிற்கும் உதார குணத்திற்கும், வீரச்செயல்களுக்கும் துணி கோவாவதாம் அறாரகம். வாழ்க்கைக்கு இயல்பான அல்லங்களின் கொடுமையைத் தணிப்பிடுத்து ஆனந்த நிலாசுத்துநற்குத் துல்லிய காதலைவிட பெருகுதலையுமில்லை. சித்தத் தூய்மையையும் உள்ளத்தமையையும் சூலைப்பதான பாசங்களின் ஆரவாரங்களை யடக்கி மன வறிகுதயங்களைத் தெளிவித்து உயர்த்தி நிலை நிறுத்துவது மெய் அறாரகமாகும்.

காதலின் எழுச்சியானது படிப்பதின் மலர்ச்சியை நிகர்க்கும். மூரிபனியினாலும் வெப்பயிக்குதியினாலும் அவரின் மலர்ச்சி குன்றித் காமப்பிரியம், மழுங்குதல் போல், பாசத்தினால் கவரப்பட்ட காதல், அதாவது புலன்களின் துக்கர்ச்சியே பிரதானமென்ற பாவனையினால் பிடிக்கப்பட்ட காதல், இழிவுடைகின்றது. பால் பரஒற்றுமையும் அன்பும் இல்லாவிடும், இல்லம்இடுகாடாக மாறிவிடும். ஆனந்தம் அறாரகத்தின் சகோதரியாம், துக்கம் பாசத்தின் மகாராம்.

சந்தவிர்த்தியில் மாத்திரம் பெருமை யாதொன்றும் இல்லை. எனினும், உடலமைப்பினும், மனப்பயிற்சியினும், குணவொழுக்கங்களினும் நான்குநூலாய் நிறைந்து வளர்ந்து விளங்கக்கூடிய சந்தவிர்த்தியை நற்செயல் மாகின்றது.

இல்லாழ்க்கையானது சுய சகபோகங்களினிமித்தம் ஏற்படுத்தப்பட்டுநிலைவாதன்று. பாசப்பூர்த்தியே மனத்தின் கருத்தன்று.

காதலும் கற்பும் அன்பும் நிறையப்பெற்ற மண வாழ்க்கையினின்றும் தான் நற்சந்திகள் உண்டாவன. எவ்வகைச்சீர்சிறப்புக்களுக்கும் மாந்தர்கள் இருக்க வேண்டுமெனக் கருதுகின்றோமோ, அச் சீர்சிறப்புக்களைப்பெற்று விளங்குவதாக நம்புவதேதான் அவர்களை உயர்த்துதற்கான உபாயம் போலும். அவர்களுடைய புல்லிய குணத்தையும் சீச நடத்தைகளையுமே கவனித்துத் தூற்றிப் பழித்து வருவோமாயின், இரு பொழுதும் அவர்களை உயர்த்த நிபவாது.

திரியை அகனி எரித்துச் சாம்பாக்குதல் போல், இன்னவிடர்களை அகம் எரித்துத் துகளாக்க வேண்டும்.

உள்ளக் கருத்து நிறைவேறும் வரையிலும், அமைதியும் இன்பமும் உண்டாகா. ஒவ்வொருவனும் அவ்வவனாகவே ஆர்ச்சித்து ஆராய்ந்து கடைப்பிடித்து ஒழுமும் வரையிலும் இடையூறுஇடுக்கங்களால் எதிர்க்கப்பட்டுத் தடிக்கவே வேண்டும்.

புண்கள் புரையோடித் தேக்கத்தை அழித்தல் போல் வெறுப்புமும் பொறுமையும் அறிந்துபெறும் தீராச் சந்தேகமும் நான்குநூலாய் பரவி, நம்புடைய மனத்தை அறித்து உள்ளத்தைப் பாழாக்குகின்றன. பின் விசனித்து அறுதிக்கின்றோம். மேலும், அவைகளின் காரணத்தை அறிபு முயற்சியெய்கின்றோம். ஆயினும், நம்புடைய விபரீத குண நடத்தைகளேதான் காரணம் என்பதை உணராது, புறவிஷயங்களையும் சம்பவங்களையும் மீட்டுமிடும் துருவிப்பார்த்து வாணனை வினாக்கள் நெடுமீறித்து மார்க்கின்றோம்.

விரும்புக்கள் நம்புடைய செத்தப்போக்கின் அறி குறிகளும், அகச் சக்தியின் தூதர்களு மாவன.

அமிதமான புத்திப்பெருக்கால் பயனில்லை, அதாவது விஷயாதிகளைச்சதா காலமும் துணித்து துணித்துப் பார்த்தலால் ஞானம் காப்பதில்லை; முழு நம்பிக்கையுடன் நற்கருமங்களை மேற்கொண்டு சிரத்தையுடனும் நிராயாசத்துடனும் முடிந்த கியல்வதில்லை. ஓய்வு ஒழிவுகளில்லாமல், மனத்தீர்த்தியுமின்றிப் பருத்திற்புமின்றிக் கருமங்களில் உலகம் ஈடுபட்டு உழல்வதால் விஷயாதிகளின் போக்கையும் திறனையும் முடிவையும் ஆய்ந்தோய்ந்து பார்த்தறியவால், நன்மையென்ப பற்றிச் செய்து பார்ப்பும் முடிவற்றதில்லை. எனினும் தீர்க்காவோசனையிற் ஞானம் பெருகுதலில்லை; காமக்களையேற்றுப் புரிவதிலுற்றால் ஞானம் வலிமைபெறுகின்றது; பக்தியும் சிரத்தையுமேதான் செய்கைகளுக்குத் துணைக்கோலும், ஆதாரமும், துணையு மாவன.

உணர்ந்தறியக் கூடியவைகளைப் பக்தியுடன் நோக்குதல், அதர்வது சிந்தித்தலேதான் சிந்தையாளரின் பேரின்பமாகும்.

புத்தியின் பாடலோபங்களை விடுத்து மேலெழும்புடன் ஞானம் உதித்துப் பெருகும். ஞானத்திற்கு அதுகலமாவதும் தடையாவதும் புத்தியாம்.

கிரியைகளில் உழல்வதை விடுத்தபின் அகச்சக்தி பெருகும். இச்சக்தியைப் பெருக்குவதும் சூலைப்பதும் கிரியைகளாம்.

இச்சைகளையும் போக சிந்தனைகளையும் ஒழித்து எழுவோமாயின், போரணந்தம் ததும்பும். இப்போர

னர்த்தத்திற்கு ஆதாரமாகவும் அதைக் குறைத்துச் சிதைக்கவல்லதும் இச்சைகளாம்.

சுயநலப் பற்றைத் துறந்து எழுமோமாயின், சத்புருஷர்களாவோம். இதற்கு மித்ருவாகவும் சத்ருவாகவும் நிற்பந்து அகப்பற்றே யாம்.

மாக்களின் குணத்தைக்கடந்தபின்மக்களாவோம். இதற்கு உபகாரமாவதும் அபகாரமாவதும் மாத்தன்மையே யாம்.

புத்தியைப் பூர்ணஞானமாக விருத்திசெய்வாயாக; ஆன்மஸூனி நிரம்பப்பெற்றுவிளக்குவாயாக. இதுவே ஆதர்சம்

முாட்டுப்பலத்தைச் சீரும் நன்மையும் பயக்கக் கூ

டிய ஆன்ம சக்தியாக மாற்றுவாயாக. இதுவே உன் ஆதர்சம்.

சுயநலப் போகங்களைச் சீரும் சிறப்புற்ற ஆனந்தமாக மாற்றுவாயாக. போனர்த்தத்தின் உருவாய்த் திகழ்வாயாக. இதுவே உன் ஆதர்சமாவது.

சஞ்சலத்திற்கும் பிணக்கத்திற்கும் விளைநிலமான தற்பொழிவைப் பிரபுச்சத்தின் தோழகையும் தயாகுணமாகவும் திருத்தவாயாக. தெய்விகத்வம் நிரம்பப்பெற்று வாழ்வாயாக. இதுவே உன் ஆதர்சமாவது.

உழக்கியிழிக்கும் மிருகத்த்வத்தைக் கட்டியடிக்கிப் பேதையர்க்கும் தருவாக விளங்குவாயாக. கிருஷ்ணனைப் போல் நிகழ்வாயாக. இதுவே உன் ஆதர்சம்.

நம்மாழ்வார் வைபவம்

திருவாய்மொழி

6-ம் பத்து, 2-ம் தசகம்

[798-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

குறிப்பு:-பாகரத்தின் பதங்களாலே ஊழித்தறியத்தக்க கமகங்களை இங்கு எழுதுவோம்.

I என்னுடைய தாழ்வை நினைத்துவந்த அவமதிப்பு அதாவது கஷ்டங்குறைவு — வடிவமழும்படிப்பழுமுள்ளன கோபிகள் பக்கல் வேட்கை கண்ணனுக்கு மிக அதிகம். அந்தக் காரணம்பற்றிய அவர்கள் பக்கல் அவனுக்கு மதிப்பும் பிரியமுமடிகம். அவர்கள் அழகுவாய்ந்தவர்கள், குணவதிகள்; அவர்களோடு கலவை நேரிட்டதால் நம்மை அவன் மறந்துபோக நிமித்தமாயிற்று. இவர்களைவிட்டுப் பிரிந்தால் அவன் தரிக்கவும் ஸஹிக்கவும் மாட்டான். ஆகையால் கண்ணன் வரவில்லை.

II நாயகியின் ஊடலுக்கு ஒரு நிமித்தமும் வேணுமோ? இங்குப் பிரணய கோபம் ஸபத்தநிமினிடத்தில் பொருமையால் வந்ததன்று. கண்ணன் கலவை செய்து பிரிந்துவெகு நேரமாயிற்று. திரும்பிவர ஸமயமாகியும் அவன் வருகின்றான் இல்லை. தூதும் விட்டோம். அதற்கும் அசையவில்லை; இசையவில்லை; அன்பின் குறைவே நிமித்தம்.

III இனி, அவன் வந்தாலும் நாம் அவனைக் கடைக்கக் கடவோ மல்லோம். நாம் கலவை செய்தாலும் நம்மைப் பிரிய அவனுக்கு நேருகின்றது. இவ்வண்ணமிருக்கும் பிரிவை ஆற்றல் நம் தரமல்ல. நெடுகாலம் விட்டுப் பிரிந்து நோவுபடுதலினால் அடிதொட்டுக் கலவா திருப்பதே ஒருவாறு ஸமம்; ஆகையால் கண்ணன் வந்தாலும் நாம் உரையாடோம். சிநேகம் பார்க்குவோம் அல்லோம், என்ற மன நிச்சயத்தோடு ஆர்ப்பாடியில் ஓரிடத்தில், பின் பாசரங்களில் கூறி யிருக்கின்றபடி, தோழிமாரோடும் பண்குழறு பூவை போடும் கிளிகளோடும் பந்து கிட்டி சிற்றிலிட்ட தட்டு முட்டுக்களோடும் சிறுசேறு அடவும் இடவும் வேண்டிய கருவிகளோடும், பிராட்டி ஒதவும் இருந்தான். கண்ணன் கடைக்கூடல்லது ஆத்தமதாரணத்துக்குப் பற்றுக்கோடியல்லாத இவன் னதாஸர்வகாலமும் அவனது கலவையையே மனமாசர் சிந்தியிருக்க உதாஸீச பிரகடந வேஷம் போடுவதால் சம்பந்திட்டுச் சக்கேதத்தால் காத்திருக்கின்றனென்று ஆறுபிரப்படி கூறுகின்றது.

IV. பகவானாப்பத்தர்கள் நித்தித்துப் பேசலாமோ வென்ன?—நாயகிக்குத் தன் நாயகனை முனிந்து கடிந்து பேசவதுபோல் நெடுநாள் சிநேகத்தால் வலிகடவாத மாற்றம் இடித்து உரைத்தாலும் அவன் தன்பிரீதியாலே ஸஹிப்பானென்பது எண்ணம்.

V. மின்னிடை மடவார்...ருவிவார்:—நாயகியாகிய கோபி, கண்ணன் தன்னைத் தனக்கு உரித்தான நம் மதிப்போடு ஸவீகரிக்கவில்லை என்றும் பிற இஷ்ட கோபிகளே அதிகமாய்மெச்சி மதித்துக் கிருபை செய்கின்றான் என்றும் கொண்ட இந்நோக்கம் ஒருபக்கம் ஏற்றமும் மற்றொருபக்கம் தாழ்வும் தெரிவித்த நிமித்தம். அவன் இப்பஞ்சுபாத மடியாக நம் பிரிவையாற்றி இருப்பான், மற்றவர்கள் பிரிவை ஆற்றான். தானே அவர்களிடம் தேடிச் செல்வான்—அவர்களை விட்டுத் தனித்துத் தரித்திருவென்பது இப்பிராட்டியின் தக்கால் மனோபாவம்.

VI. பிணக்குருவாறு இப்படிக்க கோபி மனதைச் சஞ்சலஞ் செய்தாலும் அவனாக்கு உள்ளத்தின் நிலையில், கிருஷ்ணன் வர ஸமயமாய் விட்டபடியால் நாம் கோபித்திருப்போமென்று இருப்பானென்று அவன் ஊழிக்கக் கூடும். அவனின் கொடுமையால் தக்காலம் அவனது கலவை வேண்டவே வேண்டி வென்றிருக்கிறோம். இதுதான் தாக்க சமயம் இவனைத் தக்காலம் விபரித்த வினைத்து வேடிக்கைப்பார்போம் என்று கள்ளசின்தையால் அவன் வருவானென்பது ஒருதலை. சகுணமும் கிருஷ்ணன் வரவை முன் கட்டி அறிவிக்கின்றது. இதுதான் ஸமயம்; நாம் அவனெடுகலத்தல் செய்வோ மல்லோம். இதனால் அவன் நலிவிடுவான் அன்றோ. நம்மைவிட்டு அகன்று நெடுக்காலம் அவன் நமக்கு நலிவு செய்ததற்கு எதிர்த்தட்டாக நாம் இது செய்வது தக்கதே.

VII உ-நான் அது அஞ்சவன்-அது-அதாவது நீ, என்பதும் கழலும் கொண்டு விளையாடி உற்சாகம் கொள்வதை உன் மின்னிடையார் கண்டாராகில் உன்னை நிந்திப்பார்கள், அலட்சியம் செய்வார்கள், அடிப்பார்கள் என்று இப்பிராட்டி கோபாவேசத்தால் சொல்லவேண்டியிருக்க, “உன் அருள் ரூபிவார்” என்று சொன்னது பரிஹாஸவார்த்தை.

(b) அது என்பது இங்கே ‘இது’ என்ற அர்த்தத்திலும் சந்தர்ப்பத்திலும் வந்திருக்கின்றது. தூரத்

திரெருக்கின்ற ஸம்பவத்தைத் குறிக்கும் “அது” என் பதை உபயோகித்தது இப்பிராட்டி. கிருஷ்ணன் முகத்தைப் டட்சரீதே பராமுகமாய்ப் பேசினதைத் குறிக்கின்றது.

(v) “அருள் சூலிவர்” என்று சீலைழியாச்சொன்னதற்குக் காரணம்—இப்படித் தங்கள் மனதின் அந்தரங்கத்தைச் சொன்னால் கிருஷ்ணனுக்குப் பேச்சுக்கிடமுண்டாகும், அவன் நம்மைக் களிப்பித்துவிடுவான். நாம் இந்தச் சமயம் அவனைப் பொடித்து இடித்துக் கூறவாய்த்ததைவிடக் கவிப்பிடுவதற்கும் உறுதி நிச்சயம் செகிழ்ச்சிபெறும். நாம் எவ்வளவு அவன் ஹைத்தால் படுகின்றோமென்ற உணர்ச்சி கிருஷ்ணனுக்கு இல்லை. அவனுக்கு ஒரு பாடம் கற்பிக்க இதுதான் சமயம்.

(d) முன்பு - இதர கோபியர்கள் முன்னிலையில் - பந்து விளையாட்டு இப்பிராட்டியின் முன் சிகழாநிற்காமற் போய்கள் முன்னிலையில் என்று எப்படிச் சொல்லலாம் என்றால்—இதற்குத் தான்பரியம், கண்ணன் இவ்விளையாட்டு ஆடினதை மற்ற கோபிகள் கண்டுபிடிப்பார்கள், நாம் அவர்கள் முன் களிப்பாய் ஆடிக்கொண்டிருந்ததை ஊஹத்தால் கண்டுபிடிக்க வில்லையோ?

(e) நான் - கிருபாவசியைப் போற்றும் நான்—உண்ணப்போலே நயவில்லாத வன்மைசெஞ்சு முன்னவ எல்லாம்.

(f) எங்கள் தயவு இருப்பதால் காரியம் என்னவென்றால், நீ இங்கே சிறிதுநேரம் ஆடிக்காலம்விளம்பித்துப்போனால் அவர்கள் முகக்கொடர்கள், நீ அது பொறுக்காமல்துடித்துப்போவாய், அந்தத்துடிப்பை எங்கள் மனம் ஸவலிக்காது.

(g) “அஞ்சலம்” என்கின்றபடித்திலும் உன் அந்தரங்கம் இதுவே.

(h) எனக்கு நீ உறவில்லையெனின் எனக்காக வருந்தப்படக்கூடுமோவென்று கிருஷ்ணன் கேட்க—அது உறவினால் அன்று கேவலம் எங்கள் கருணையின் சுரப்பாலென்று இப்பிராட்டி விடை கொடுக்கிறார் “என்” என்கிற பத்தினால் பிராட்டி உறவுறுத்துப் பேசுவதாகக் கிருஷ்ணன் விடைத்தான்.

(i) மற்றப் பிராட்டியர்கள் பாரக்காதிருக்கவும் கிருஷ்ணன்—என்ற இந்தக் கோபிமேல் பக்தப்பாதம் ஆரோபித்து, உண்மையின்றி ஏற்றும் வசை வார்த்தைக்கு இடம் கொடுத்தார் என்றால், அவளது ஹாவலியப் பேச்சின் “ரஸம் அவனுக்கு நல் அமிர்ந்தமேபோல் இருந்தது. மேலும் மேலும் இவள் உரையாவலிவைக்கேட்க ஆசை யுண்டு.

(j) “முன்னுடைய இலங்கை காப்பத் தாயவனே” — நம்மப்புவார் தம் பாசாங்கனி லெடுக்கும் உல்லேகம் பாசாங்கனின் சமய சந்தர்ப்பங்களுக்கு அத்தியந்தம் பொருந்தமுள்ளவைகளைக் கவையாய்க்கும் என்று உபோத்தா தத்திலேயே நாம் வரைந்துள்ளோம். வினை ஒருசொகூட இல்லையென்கிரந்தங்களின் கிடையாது. வால்மீகிபகவான் போல் புகழ்களை அளந்தெடுத்து உபயோகிப்பதே இக்கவிக்கு வழக்கம். ஆயிர்த் பயணாந்தை உணர்நி ஆர்ப்பந்து தெளிப்பவன்மீம்.

உதாரணமாக—இலங்கையை ஸ்ரீராமபிரான் அழித்ததைச் சொல்ல நிமித்தம் மென்று ஏதோ கிருஷ்ண பகவானுக்கும் இக்கோபிக்கும் பேச்சு வளர்ந்திருக்கவேண்டும். அந்தச் சமவாதத்தை ஊஹித்துப் பூர்வத்தில் அபராமீனோசக்தியுள்ள உரைகாரர் ஆகிய திருக்

குருகைப்பிராண்டினாளன் பின்வருமாறு எழுதிநிடுக்கின்றார்:—அதாவது, கிருஷ்ணன் கோபணை நோக்கி “வேறொரு கோபி நிமித்தம் நான் வந்ததாக நீ சங்கைப் படுவானேன், வேறொருத்தி எனக்கு உண்டோ? இருந்தால்ல்லவோ அவன் நிமித்தம் நான் வருகைமைப்பாவிதம்? உன் பக்கமுள்ள அதிகப் பிரிதியாவேயே உண்டாய் பிரிந்து தரிக்கமாட்டாமல் வந்தேன். அத்தனையே உனது” என்கிறான், அதற்குக்கோபி “என்பக்கம் உனக்கு ஸ்நேகம் உண்டென்று நீ பணிப்பதுபொய்”. கிருஷ்ணன் “நான் யாரோடாவது கலந்து பிரமாணினால் அவர்கள் பக்கம் பொய்யான ஸ்நேகம் செய்து மவனே?” கோபி—“உனக்கு யாரோடாவது ஒருத்தியிடத்தில் உண்மையான ஸ்நேக மிருந்திருந்தாயின், அவன் யாரென்று சொல்லிக்காண்.” கிருஷ்ணன்—“ஐதாபிராட்டியினிடத்தில் மெய்யான அன்பு உண்டாயிருக்கவில்லையா?” கோபி—“அப்பிராட்டியிடத்திலும் நீ பாராட்டிய ஸ்நேகம் பொய்யே!” கிருஷ்ணன்—“பொய்யானால் இலங்கையை அழிக்கக் கூடுமோ” கோபி—“ஐ மாயவன், பொய்யை மெய்யோல் பிரகடனம் பண்ணிக் காட்ட வல்ல எல்லோரும்?

(k) உன் பக்தப்பாதம் யான் அறிபது—இலங்கையை அழித்தது, உனக்குச் ஐதாபிராட்டியிடத்தில் சிறு அன்பு இருந்ததாகத் தோற்றச் செய்த உபாயம்—அது என்போலிகளை அகப்படுத்தச் செய்த வஞ்சனை பென்பது எனக்குத் தெரியும்.

(l) அதுகொண்டு செபவதென்—நான் ஐதாபிராட்டியைப்போல் நீ செபுகின்றவை எல்லாம் நிறுமென்று நம்புகிறவன்ல்லன். உன் கபடநாக ஸந்திரங்களை அறிப்த்தக்கவன்; இனி இப்பிராட்டி எனக்கு அறிவ தெளிந்திருக்க நீ ஒன்றும் வல்லன்ல்லன்! அவைகளை என்னை உன் வசப்படுத்த இயலாது.

(m) நம்பி—ஸ்திரமான கிநகெதில்லாத கேவலம் முகப்பரிச்சியுமுள்ளவர்களை விளிப்பதுபோன்ற சம்போதநம் - முகப்பரிச்சியுடைய இல்லாமல் பூத்யயிராகத்தோற்றுகிற மொழியோரை இவ்வண்ணம் தென்னாட்டில் விளிப்பது வழக்கம். இவ்வண்ணம் விளித்தது - “நீ யார், உம்மோடு மழகியிருப்போமோ” என்று கேட்பதுபோல், நெடுங்காலம் விளகித்தனியே விட்டுபோனதின் நிமித்தம் இக்கொரே வார்த்தை வந்தது.

(n) என் பக்தம்—இவளிடமிருக்கும் பந்தை இவளதுதான் என்று உரைக்க அவசியம் என்னவென்றால்—கிருஷ்ணன் தன்னிடத்தில் வேட்கை மிகுதியுள்ளவையிருந்தால் நம்மடம் பிரிந்து இவ்வளவுகாலம் தாமஸுஞ்செய்த வரமார்ட்டானாகையால் வேறொரு சில அவன் நன்கு மகிக்கும் பிராட்டிமாரிடத்திலிருந்து பிரிந்து அவரைக் கொஞ்சகாலம் பிரிந்த விவஸந்ததாலே சஞ்சலப்பட்ட பூத்திரால் நம்மடம் அவராகப் பிரிந்தது நம் பந்தை எடுத்திருக்கின்றனன்ற. எண்ணத்தால் வந்த வர்க்குப் பிரயோகம் இது; ஆதலினால் - நம்மறையவன் பந்தல்ல என்றும் வழங்குந்தல் ஸங்கேமம்.

“என் பக்தம்”—பிரிய ஸஹியாகிய இவள் அது தன் பந்தானும் அவன் பந்தாக நினைக்கவேண்டாமோ? வித்தியாஸப்பேச்சுச் சொல்லு சிவாயம் என்ன? பின் ஏன் இவ்வண்ணம் கூறினான் என்றால்—அவனுக்கும் தனக்கும் உறவு யுடையதான் றுமில்லை என்று அவனுக்கு உணர்ந்துவதின் நிமித்தம்; கண்ணன் இவன் பந்தான் என்று எடுத்திருக்க அவனுக்கு உணர்ந்த அவசியமும் இது தான்.

காற்று மழை

Shakespeare—"The Tempest"

அங்கம் 5. களம் 1.

[784-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி]

[தாம் திருடிய துணிகளை அணிந்திருக்க காலியனையும், ஸ்டீபியானேவையும், ட்ரின்குவோவையும் தூத்திக் கொண்டு எரியல் மீண்டும் வருகின்றது]

ஸ்டீபியானே:—அவளவன் மற்றவர் எல்லாரையும் சமாளிக்கட்டும்; ஒருவனும் தன்னைப் பற்றிக் கவலைப்படவேண்டா; ஏனெனில் எல்லாம் அதிர்வடவசம் (1)—பயப்படாதே, தோழா விருடியே, பயப்படாதே (2)

ட்ரின்குவோ:—என் தலையில் தரித்திருக்கும் இவை உண்மையாய் ஒற்றர்களேயாயின், நல்லதோர் காட்சி இங்குளது (3).

காலியன்:—ஓ ஸெட்டிபாஸ், அழகிய ஆவிகள் இவை உண்மையே (4)! என் எசமானன் எத்தனை அழகாக இருக்கின்றான் (5)! என்னை அடித்து வருந்தவானென அஞ்சுகின்றேன்.

ஸ்பஸ்டீடியன்:—ஹ ஹ! என்னவோ இவை, அன்டோனியோ பிரபுவே? காசுதான் வாங்குமோ இவைகளை (6)?

அன்டோனியோ:—இயல்பாம்; அவைகளில் ஒன்று வெறும் மீன்; வீலைபக்கக்கடியுதென்பதில் ஐயமில்லை (7).

ப்ராஸ்பீரோ:—பிரபுக்கள், இவர்களது அடையாளங்களைப் பார்த்து, அப்புறம், அவர் உண்மையோ வென்று சொல்லுங்கள் (8)—இந்த விருபிக் கயவன்—இவன் தாம் ஒரு குணியகாரி; சந்திரனை அடக்கியான்டு, அதன் சக்தியின்றி, பெருகவும் சருங்கவும்செய்து அதன் கட்டளைபைச் செலுத்தவல்ல அவ்வளவு ஆற்றலுடையவன் (9). இம்முறும் என்னைக் கொள்ளையடித்தான்; இந்தப்பாதிப் பேய்—ஏனெனில் இவன் ஓர் சோரமகன் (10)—என்னுடைய உயிரையும் வாங்கியிட அவர்களுடன் சூழ்ச்சிசெய்தான்: இப்பயல்களில் இருவரை நீ தெரிந்து உரிமைகொள்ளவேண்டும்; இந்த இருட்டின் பொருளை (11) நான் என்னுடையதென்று ஒப்புக்கொள்கின்றேன்.

ஃலியன்:—கிள்விக் கிள்விக் கொல்லப்படுவேன் நான்.

அலான்ஸோ:—என் குடிசார பட்டர் ஸ்டீபியானே அல்லலா இது?

ஸ்பஸ்டீடியன்:—இப்பொழுதுக் குடித்திருக்கின்றான். எங்கே கிடைத்தது இவனுக்குச் சாராயம்?

அலான்ஸோ:—ட்ரின்குவோவும் சமூலச்சமூலப் பழுத்திருக்கின்றான் (12); இப்படி இவர்களை மெருகிட்ட திவ்விய திராவகத்தை இவர் எவ்விடத்தில் கண்டு பெற்றிருக்கக்கூடும் (13)? இந்த ஊறுகாய்க்கு எப்படி வந்து சேர்ந்தாய் நீ (14)

ட்ரின்குவோ:—நினைக்க கடைமுறைகண்டதிலிருந்து நான் ஊழிக்கிட்டது என் ஜாம்பகையிட்டு ஒரு போதும் நீங்காது. இனி என்னை ஈ மொய்க்குமோ என்ற, பாயமில்லை (15)

காலியனின் தூண்டலால் ப்ராஸ்பீரோவைக்கொன்று அத்தீவின் அரசினையும் மிரண்டாவையும் கைப்பற்றவந்த அந்தக் குடிசார பட்டர் ஸ்டீபியானே, குணியின் வாயிலில் எரியல் கொணர்த்து வைத்திருக்க சில பகட்டு ஆடைகளின்பொருட்டு ட்ரின்குவோவுடன் பூசலிட்டு முடித்த பிறகு அவ்வாடைகளைச்சேமம்செய்யுத்தருணத்தில் ப்ராஸ்பீரோவின் ஆவிகள் அவர்களைத் தூத்தியடித்து அல்லல்படுத்திய செய்தி, 4-வது அங்கத்தின் இறுதியில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

(1) எரியலால் தூத்தப்பட்டீடு, உயிர் உண்டோ இல்லையோ என்று இரைக்க இரைக்க ஓடிவருகின்ற ஸ்டீபியானே, மதிசலங்கியிருப்பதால், "எல்லாம் அவரவர் அதிர்வடவசம்; ஆகையால் இக்கவேளை ஒருவர் மற்றவரைக் காக்க சமாளிமென்று கவலைப்படவேண்டா, அவளவன் தன்னைச் சமாளித்துக்கொள்ளும் வழியைத் தேடிக்கொள்ளட்டும்" என்ற சொல்வதற்கு நினத்தவன், அதற்கு மாறாக மொழி குழறி, அவளவன் மற்றவர்களைச் சமாளிக்கட்டுமென்றும் ஒருவனும் தன்னைப் பற்றிக் கவலைப்படவேண்டா வென்றும் பிற்றறுகின்றான்.

(2) பயங்கொண்டிருப்பவர் மற்றவர்க்கு அபாயம் கொடுப்பது இயற்கை.

(3) தலையில் தரித்திருக்கின்ற ஒற்றர்கள் என்று இவன் தன் கண்களைக் குறித்துக் கூறுகின்றான். ஒற்றர்களைப் போல் கண்களும் வெளியில்கிழம்பவைகளைத் தெரிவிப்பதால் இவ்வாறு கூறுவது பொருத்தும். நான் காண்பது மாயத்தோற்றமல்லாமல் மெய்யேயாய்க்கவ்வோர்காட்சிகளாகின்றன" என்று அலான்ஸோ முதலியவர்களைக் கண்டவியப்பிலும் சொல்கின்றான்.

(4) அலான்ஸோ முதலியவர்களை ஆவிகளை என்று சருதி இப்படிச் சொல்கின்றான். ஸெட்டிபாஸ் ஓர் தடித்தெய்வத்தின் பெயர். (811 வது பக்கம் பார்க்கவும்) அக்கடவுளின் போரல் ஆணைவைத்துத் தன் வியப்பைத் தெரிவிக்கின்றான்.

(5) ப்ராஸ்பீரோ இப்பொழுது அரசுஉடை தரித்திருப்பது கண்டு இப்படி விவ்க்கின்றான்.

(6) காலியன் முதலியவர்களைப்பார்த்துக்கூறியதுஇந்த, பணம் கொடுத்தாலும் இப்படிப்பட்டவைகளை வாங்கமுடியுமோ—என்பது பொருள்.

(7) ட்ரின்குவோவைப் போன்றே, அன்டோனியோவும் காலியனை மீன் என்று பழிக்கின்றான். இது மீனாகையால் வீலைக்கு வாங்கக்கூடியது—என்பது பொருள்.

(8) ஸ்பஸ்டீடியனும் ட்ரின்குவோவும் அலான்ஸோவின் ஆட்களே ஆயினும், அலான்ஸோவேனும் ஸ்பஸ்டீடியன் முதலியவர்களேனும் அவர்களைத் தெரித்துக்கொள்ளவில்லை. ஆகையால், "உங்கள் வேலைக்காரர் என்பதற்குரிய அடையாளங்கள் இவர்களிடத்தில் இருக்கின்றனவா என்று பார்த்து, உண்மையில் இவர் உங்கள் வேலைக்காரர்கள்தான் என்பதைச் சொல்லுங்கள்" எனக் கூறிவிட்டுப் பிறகு காலியனைப் பற்றிக் சொல்லப்போகின்றான்.

(9) முதலுண்போன்றே மொழிபெயர்ப்பிலும் இவ்வாக்கியத்தின் பொருள், தெனியாட்டாமல் இருக்கின்றது. வெள்ளம் பெருகுவதற்கும் சருங்குவதற்கும் காரணமாயிருக்கும் சந்திரனது சக்தியையும் அடக்கித் தானே அக்காரியத்தைச் செய்யும் சக்தியையாவன்—என்று கொள்ளலாம்.

(10) ஊக்கொராக்விற்றும் பேய்க்கும் பிறந்தவன் காலியன் என்று ப்ராஸ்பீரோ காலியனைப் பழிப்பதற்கு

ஸபஸ்ட்டியன்:—ஏன், என்ன செய்திஸ்ட்டிபாளே! ஸ்ட்டிபாளே—ஓ, என்னைத் தொடாதே, நான் ஸ்ட்டிபாளே அல்லன்;—ஓரே குரக்குவலி. (16)

ப்ரான்ஸ்பீரோ:—ஏடா, இந்தத் தீவிற்கு அரசன யிருந்திருப்பாய் ி?

ஸ்ட்டிபாளே:—எனின், மிகவும் வலியன யிருந்திருப்பேன் நான் (17).

அலான்ஸோ:—காலிபனைக் குறித்துக் காட்டி நான் பார்த்திருக்கின்ற ஆச்சரியங்களில் இதுவொன்று.

ப்ரான்ஸ்பீரோ:—இவன் உருவமேபோல் குணத்திலும் விசாரமானவன்—ஆடீ, என் குகைக்குள் போ, உன் தோழர்களையும் ஆழைத்துச் செல். என்னுடைய மன்னிப்பை எதிர்பார்க்கின்ற யாகையால், ஆழமுத அத்தனை அலங்கரித்த வை (18).

காலிபன்:—ஆகா, செய்வேன்; இனி நான் அறிவுபெற்ற உன் அருளை வேண்டுவேன். இந்தக் குழகாரனைக் கடவுளாகக் கொள்ளவும், அந்த முழுமுட மந்தியை வணங்கவும், என்ன, யானேரு முவிரண்டு முறைக் கழுதையா யிருந்தேன்! (19).

ப்ரான்ஸ்பீரோ:—ஈ போ; போய்விடு.

அலான்ஸோ:—போங்கள், நீங்கள் கண்டெடுத்த இடத்தில் இந்தச் சமையைச் சேருங்கள் (20).

ஸபஸ்ட்டியன்:—திருடிய இடத்தில் என்னல் வேண்டும்.

[காலிபனும், ஸ்ட்டிபாளேவும், ட்ரின்குலோவும், போகின்றனர்.]

ப்ரான்ஸ்பீரோ:—ஐயனே, கிண்ணையும் உன் பரிவாரத்தினரையும் என் குகைக்கு வருமாறு அழைக்கின்றேன்; இவ்வொரு இரவு நீர் இங்கு அமர்ந்திருக்கலாம்; என் வாழ்க்கையின் கதைகையையும், நான் இத்தீவிற்கு வந்தபின் நேர்த்த சிலவற்றையும் சொல்லி, அவ்வகைப் பேச்சினால் இவ்விரயின் ஒரு பகுதியினும் விராயில் கழியும்படி செலவுசெய்யவேன். (21). காலியில் உங்களை உங்கள் கப்பலுக்கும் அங்கிருந்து நேப்பல்லிற்கும் கொண்டு சேர்ப்பேன்; அங்கு இந்த நம் அருமைக் காதலர்தம் கதவை முறைப்படி முற்றுவதைக் காணுமொரு நம்பிக்கையுள்ளேன்; அதன்பின் மிலானுக்கு அகன்று, அங்கு என் நினைவுகளில் மூன்றிற்கொன்று என் கல்லைறையா யிருக்கும் (22).

அலான்ஸோ:—காதினை அதிசயமுறக் கூதவவேண்டிய உன் கதையினைக் கேட்க நான் அவாவுகின்றேன்.

ப்ரான்ஸ்பீரோ:—அனைத்தையும் வழங்குவேன் நான். அமைதிக்கடலும், சுபமான கார்ப்பும், வேகமுடைய பாய்க்கும் பெற்று, அரசே, மிக்கதூர்ம போயிருக்கின்ற உன் கப்பற்படைமையி னீட்டுவா யென்று வாக்களிக்கின்றேன் (23)—[ஏரியலுக்கு ஒரு புறமாய்] என் ஏரியல், கண்ணே, இது உன் காரியம். அதன்பின், காந்தொடு கலந்து, வீடுதலையடைவாய், நல்விடை கொள்க (24)—தயைய செய்து அருளு வம்மின். (25)

[போகின்றனர்]

இணக்க, அவனைச் சேராமல் என்றும், அவன் தாய் மனிதனைத் தைச்சேர்த்தவளாயிருக்க, நகர்ப்பன்மாதிரிப் பேயாயிருப்பதால், பாரதிப்பேய் என்றும் குறிக்கின்றான்.

(11) இருட்டின் பொருள், என்பது, ஆங்கில வழக்கில் 'பேய்' என்று பொருள்படும்.

(12) சுழல் சுழல் பழுத்திருத்தல் என்பது, தலை சுழலும்படி கவெறியில் முழித்திருப்பது—என்பது பொருள்படும்.

(13) மெருகு கொள்ளல் என்பது ஆங்கில வழக்கில் குடிவெறிநிலையைக் குறிக்கும்.

(14) யேறும் அழக்கும் பூகிடுக்கின்ற ட்ரின்குலோ ஊதகா யிட்டதுபோல் தோன்று, "இந்நிலைக்கு எவ்வாறு வந்தாய்?" என்று அரசன் வினவுகின்றான்.

(15) ஊதகரைய ஈ மொய்க்காதாகையால் தனக்கு இனி அந்தப் பயம் இல்லை என்கின்றான்.

(16) என்ன செய்தி என்று கேட்டுக்கொண்டே ஸபஸ்ட்டியன், ஸ்ட்டிபாளேவைத் தொடச் செல்ல, "நான் குரக்குவலியின் உருவமேயன்றி ஸ்ட்டிபாளேயே அல்லன்; என்னைத் தொடாதே; தொட்டால் என் வலி பின்னும் அதிகமாகிப் பொறுக்கமாட்டேன்—என்பது பொருள்.

(17) எனடா, நீ யல்லவோ இந்தத் தீவிற்கு அரசனாக ஆசைப்பட்டாய், என்று ப்ரான்ஸ்பீரோ பரிசுசிக்கவும், "நான் அரசனானே ஆயின் மிகவும் வலியனாய் இருத்திருப்பேன், என்று ஸ்ட்டிபாளே பதில் கூறுகின்றேன். வலியன் என்பது இங்கு இரு பொருள்படக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஒன்று, வலியை உடையவன் = கோவுபடுகின்றவன் = கொருக்க வலியுடைய அரசன். மற்றது, வலிமையுடையவன் = வல்லரசன்.

(18) அதனை = குகையை.

(19) முவிரண்டுமுறை கழுதை = நான் ஒரு கழுதை என்று உரைப்பது போதாத, ஆறு மடங்குக் கழுதையே நான் என்று கூறுகின்றான். தாம் விடுதலையுடையும் பொருட்டித் தலைவர்களைத் தேடிக்கொண்டால் பலர் இந்தக் காலியினைப் போலவே முடிபுகின்றார். காலிபன் அதனைக் கடைசியிலேனும் உணர்த்தான்; மனிதரில் பலர் இறுதியிலும் உணர்வதில்லை.

(20) என்று ஸ்ட்டிபாளேவிற்கும் ட்ரின்குலோவிற்கும், அவர் சுமத்திருத்த தனிமூட்டையைக் குறித்துச் சொல்கின்றான்.

(21) இரவில், என் கதையைச் சொல்லி இவ்விரவுவிரைவில் கழியும்படி செய்வேன்—என்பது பொருள்.

(22) மிலானிற்குச் சென்று நான் அமர்ந்தபின், என் சாவை நினைத்து, அதற்குரியவைகளைச் சித்தித்துக் கொண்டிருப்பேன்—என்பது பொருள்.

(23) வேகமுடைய பாய்கள்—உன் கப்பலு வேகமுகச் செலுத்தக்கூடிய (சுப்பலோட்டிம்) பாய்கள். உன்மேலு வந்த மற்றையசுப்பல்கள் யிரிந்து மிக்கதூர்ம போயிருக்கின்றன. அவைகளையும் நீ போய்ப்பிடித்துவிடலாம்—என்பது பொருள்.

(24) இந்தக் கப்பலைக் காத்துச் செலுத்தி மற்றக் கப்பல்களுடன் சேர்ப்பதோடு உன்வேலை முடிபுகின்றது. அதன்பின் நீ வேண்டிய விடுதலையை அடைவாய்—என்று விடைகொடுக்கின்றான்.

(25) என்று அலான்ஸோ முதலிலாக்களை அழைத்துக்கொண்டு குகையினுள் செல்கின்றான்.

தமிழ்ப்பாடம் 95.

அஷ்ட பரபந்தம்—திருவாங்கத்தந்தாதி

[802-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

மலருந்தி மேல்விழ மெய்நெறித் தான்வைய
மேழுந்தஞ்சா
மலருந்தி னுளரக் கன்ருற ளாய்மண்
ணைந்தவந்ரான்
மலருந்தி வாக்கறிர் வண்டுகூட யாய்முடி
மா மணியாய்
மலருந்தி யாய்த்திருத் தானவிர லாழி
மணியொத்ததே 12

பதப்பிரிவு:—மலர் உந்தி மேல் விழ மெய் நெறித் தான் வையம் ஏழும் தஞ்சாமல் அருந்தினுள் அய் கன் ருறன் ஆய் மண் அளந்த அ நான் மலரும் திவா ககிர் வன் குடை ஆய் முடி. மா மணி ஆய் மலர் உந்தி ஆய் திரு தான் விரல் ஆழி மணி ஒத்ததுவ.

பதவுரை.

மலர்-மல்புத்தம் செய்யும் வீரர்கள், உந்தி-தள்ளி, மேல்-தன்மேல், விழ - வந்து விழுக்தபோது, மெய்-அவர்களுடைய உடலை, நெறித்தான்-நெருக்கித் கொன்ற வணம்; வையம்-உலகம், ஏழும்-ஏழையும், தஞ்சா மல்-(பிரளயகாலத்தில் அவை) அழியாதபடி, அருந்தினுள்-உண்டவணம் ஆகிய, அரங்கன்-திருவாங்கன்; ருறன் ஆய்-மாவலியினிடம் வாமனனாக வந்து, மண்-உலகத்தை, அளந்த-அளந்துகொண்ட, அ நான்-அன் றையதினம், மலரும் - விரிந்து விளங்குகின்றது திவாக கிர்-சூரியனாகது(அவருக்கு) வன்-வளப்பமுடைய, குடை ஆய் - குடை ஆகியும்; (பிறகு) முடி-கிட்டத்தி லுள்ள, மா-சிறந்த, மணி ஆய் - இரத்தினம் ஆகியும், (பிறகு), மலர்-தாமரைபோன்ற, உந்தி ஆய்-நாடி ஆகியும், (கடையில் அவரது) திரு-அழகிய, தான்-பாதத்தி லுள்ள, விரல்-விரலில் அணிந்த, ஆழி-மோதிரத்தில் பதித்த, மணி-இரத்தினத்தை, ஒத்தது-போன்றது.

கருத்து:—வாமனனாகி வந்த திருமால் பின் திருவிக் கிராமனாக வளர்ந்த வித்தத்தைக் கவி இங்குச் சூரியனைக் கொண்டு அளந்து காட்டுகின்றார். இவருடைய உரு வம் சூரியமண்டலத்தைஎட்டி நெருங்கியபோது, அச் சூரியன் இவருக்குக் குடைபோல் தோன்றியது. பின் னும் வளர்ந்த இத் திருவிக் கிராம உருவம் சூரியமண் டலத்தைத் தொட்டபோது, அவரது கிட்டத்தின் சிகாமணிபோல் சூரியன் அமைந்தது. வளர்ச்சி அத னோடு நிற்கவில்லை. மேன்மேலும் சூரியனைக் கடந்தும் உயர்ந்துபோகையில், அந்தச் சூரியன் இவரது நாடி இருக்கும் அளவில் நிற்கலாயிற்று. இன்னமும் வளர் கின்றார் எம்பெருமான். அப்படி வளர்ந்த உருவத் திற்கேற்ற பருமன் பாதத்திற்கு மிருக்குமாகையால், அப்பாதமே பூமிமுதல் சூரியன்வரையில் கிரம்பி யிருக்க, அவரது கால்விரல்மோதிரத்தின் மணிபோல் சூரியன் தென்படுவான். இத்தலை திருவிக் கிராமவா தரத்தின் உயரமும் பருமனும் தெரியவரலாகும்.

விளக்கம்:—மலருந்தி என்னும் யமக வெழுத் துக்கள், மலர் உந்தி, என இரண்டு சொற்களாய் முத லடியில் பிரியும். மலர் என்பது மலர் என்று விகா ரப்பட்டது முதற்சொல், உந்தி என்பது தள்ளி என் னும் பொருளுடைய வினைபெச்சம்.

நிருஷ்ணவதாரத்தில், கம்சனும் துரியோதனனும் தன்னைக் கொல்வதற்கு ஏவிய மல்லர்களைத் திருமால் கொன்றது முதலடியில் சூரித்த விஷயம்.

இரண்டாமடியில், மல் அருந்தி(னுள்) எனப் பிரியும். மல், என்பது முதலடியிலிருந்துள்ள 'துஞ்சா' என்பதோடு சேர்ந்து தஞ்சாமல் என்ற சொல் ஆகிள் ம் தது. பின்வரும் 'அருந்தி' என்பது, அருந்தினுள் என் பதன் முதன் நான்கு எழுத்துக்கள்.

முன்றாமடியில், மலரும் தி(வாக்கறிர்) எனப்பிரியும். மலரும், என்பது பெயர்ச்சம். திவாக் என்பதன் முதல் எழுத்து தி. திவாக் கறிர், என்பதற்குப் பகற் போதில் பிரகாசிக்கும் கறிர் என்பது அர்த்தம்; சூரிய னைக் குறிக்கின்றது.

நான்காம் அடியில், மலர் உந்தி, எனப் பிரியும். மலர்போன்ற நாடி என்பது அர்த்தம். இங்கு உந்தி, பெயர்ச்சொல்.

குளப்படி. நெய்யடி. சிற்கொத்த தோகொள்ளப்
பற்றியதோ
குளப்படி. யிற்பிறக்கள் சேரரக் காசோல
மாயவன்றன்
குளப்படி. காட்டிம் பிறைமறுப் போலொரு
கோட்டிற்கு
குளப்படி. பின்னகத் துட்பரல் போன்ற
குவலயமே. 13

பதப்பிரிவு:—குளம் படி நெய் அடிசிற்கு ஒத் ததோ கொள்ள பற்றியதோ குளம் படயில் திக்கள் சேர் அரங்க கோலம் ஆய அன்று உன் குளம் படி. காட்டிம் பிறை மறுப்போல் ஒரு கோடு இருந்து குளம்படி அடியின் அகத்தன் பரல் போன்ற குவல யம் ஏ.

அன்வயம்:—குளப்படியில் திக்கள்சேர் அரங்கா, கோலம் ஆய அன்று உன் குளப்படி. காட்டிம் பிறை மறுப்போல் ஒரு கோட்டிற்கு குளப்படியின் அகத் தன் பரல் போன்ற குவலயம்—குளம் படி. நெய் அடி சிற்கு ஒத்ததோ கொள்ளப் பற்றியதோ.

பதவுரை.

குளம் - சந்திரபுல்கரிணி என்னும் குளத்தின், படி - படிகளில், திக்கள் - சந்திரனானவன் (தசுக்ஷணல் பெற்ற சரபத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ளத் தவம் செய யும்பொருட்டு) சேர்-வந்தசேர்ந்த, அரங்கா - திரு விரங்கத்தில் இருப்பவனே,

கோலம் - ஆய - நீ வராகம் ஆன, அன்று - அப் பொழுது, உன் - உன்னுடைய, குளம் - நெற்றியின், படி - விதமாகிய வடிவத்தை, காட்டிம் - போன்று இருக்கின்ற, பிறை - பிறைச்சந்திரனாகது, மறுப்போல் களங்கத்தைப்போல், (உன்னுடைய) ஒரு - ஒரு, கோடு-கோரப்பல்லில், இருந்து-இருந்ததும், (பிறகு) குளம்பு - குளம்பு உடைய, அடியின்-உன் காலின், அகத்தன்-உட்புறத்தில், பரல் - பருக்கைக்கல், போ ன்ற - போன்ற இருந்ததும் ஆன, குவலயம்-இந்தப் பூமிபானது,

குளம்-வெல்லமும், படி - ஒரு படி அளவு, செய்-
செய்யும் சேர்த்துச் சமைத்த; அடிசிற்கு - சர்க்கரைப்
பொங்கலுக்கு, ஒத்ததோ-சமானமாக இருந்ததோ;
(அல்லது) கொள்ள - உண் கையின் எடுக்கத்தான்,
பற்றியதோ-போகியதா யிருந்ததோ! (இயம்புலாய்.)

விரிவுரை:-ஒருவர் ஒன்றினை உண்பதாயின், அது
சமைக்கவேண்டும் அல்லது வயிறு நிறைவதற்காக
வேணும் ஏற்றதாயிருக்கவேண்டும். குசிக்கு மாத்திரம்
உண்கின்ற பண்டங்கள் அளவிற குறைந்திருக்கும் ;
வயிறு நிறைவதற்கு வேண்டிய உணவு அதிகமாயிருக்-
கும். "பெரும், இவ்வுலகினை நீ உண்டது எதற்காக,
சமைக்காகவா, அல்லது உண் வயிறு நிறைவதற்கா?"
என்று கவி வினவுகின்றார். அவ் வினவில் இவ்விரண்-
டிக்கும் ஆகாது என்னும் குறிப்பு அடங்கியிருக்கின்ற-
தும். மண்ணும் நீரும் கலந்த இரத்தஞ்சுவலயம் வெல்ல-
மும்மெய்யும் சேர்த்துச் சமைத்த சர்க்கரைப்பொங்க-
லோ ஆகாது. குசினில்லாவிட்டாலும் வயிறு நிறைவ-
தற்குத் திருமால் இவ்வுலகை உண்டான் என்று எண்-
னாவோ இடமில்லை. கையில் எடுக்கக்கூட அவனுக்கு
கூடாத்தருதே. அவ்வாறு பற்றாத்தென்பதும் சாதாரணக்
எம்பெருமான் வராக அவதாரம் எடுத்து, இரணியா
சூழலால் கடலில் கொண் டொளிக்கப்பெற்ற இந்தப்
பூய்யைமீட்டுத் தன் மருப்பில் தாக்கிவந்தபோது, அவ்
வராக உருவத்தின்முன் இப்பூயியின் அளவு எத்து-
ணைச் சிறியதாய்த் தோன்றிய தென்பதை இச்செய்-
யுள் காட்டுகின்றது. பிறைச் சந்திரனது கண்கள்
கம் எப்படிக்கண் கின்றதோ, அப்படியே இக் குலவ-
யம் அவ் வராகத்தின் மருப்பில் தூசியடிந்திருத்தது
போல் தோன்றியதாம். பல்லில் படிந்த ஒரு தூசி
யைத்தின்று வயிறு நிறைந்தாரண்டோ! அதுவுமன்றி,
இப்பூயியைக் கொண்டு வந்து வைத்தவிடீஇ அவ்வாறு
வராகம் நின்றபோது, அதன் பாத்தத்துக் குளம்பிற்
குள் ஒரு பருக்கைக் கல்லையிடுவோம், பூயி கிடத்தது.
அந்தக் கல்லைத்தின்று வயிறு நிறையுமோ! ஆதலின்,
திருமால் வைபமுண்டது, உலகத்தவர் பிரளயத்தி-
லிருந்து காக்கப்பெறவதற்கல்லாமல், தன்னுடைய
சலன்கருதி அன்றென்பதை இவ்வண்ணம் அழகாகக்
கவி விளம்புகின்றார்.

விளக்கம்:-"குளப்படி" என்னும் யமக வெழுத்-
துக்கள், முதல் மூன்று அடிகளிலும், குளம் படி,
முற்ற இரண்டு சொற்களாகவையியும், முதல் அடி-
யில் குளம் வடமொழி; வெல்லம் என்பது அர்த்-
தம். படி, எட்டாமுக்குக் கொண்ட அளவை. இரண்-
டாவது அடியில், குளம் - நீரின்றி, படி - குளத்திற்கு
இறக்கும் படி. மூன்றாவது அடியில், குளம், வட-
மொழி, நெற்றி என்பது அர்த்தம். படி, அப்படி இ-
ப்படி என்பதிற்போல், கீதம் அல்லது தன்மை என்ற
பொருளுடையது. குளப்படி காட்டும், என்பதற்கு
'நெற்றியைப்போல் இருக்கும்' என்பதொரு பொருள். திரு-
மாலினது நெற்றிக்குப் பிறைச்சந்திரன் உவமையா-
கின்றது. உருவத்திலும் ஒளியிலும் பிறைச்சந்திரன்
போன்று வராகத்தின் தந்தம் இருக்கின்றது எனவே,
பேரையில் இருக்கும் மறுவினாக்கு அந்தத் தந்தத்தில்
தாக்கிவரப்பெற்ற பூயி சமானமாயிற்று.

நான்காவது அடியில், குளம்படி அடி, எனப்பிரியும்.
காலின் குளம்படி என்பது பொருள்.

இலக்கணம்.

நிலைமொழி யிறுதியிலும் வருமொழி முதலிலும்
உயிரொழுத்து இருக்கும் சொற்கள் புணரும்போது
உடன்படுமெய் வந்து அவைகளின் ஒலியைப் பொ-
ருத்தும்படி சேர்த்தவைக்கின்ற விதங்களைக்கூறி வர்-
தோம்.

நிலைமொழியிறுதியில் இச, ஐ, என்ற மூன்று
உயிரொழுத்துக்களில் ஏதாவதொன்று இருக்க, வரு-
மொழி முதலில் பன்னிரண்டு உயிரில் எதுவாறும்
வருமாயின், யகர உடம்படுமெய் வரலாகும்.

நிலைமொழி இறுதி ஏ என்ற உயிராயின், வரு-
மொழி முதலில் எந்த உயிர் வரினும்; யகர உடம்படு-
மெய்யாவது யகர உடம்படு மெய்யாவது வரலாகும்.
எப்பொழுது யகரம் வருமென்றும், எப்பொழுது
யகரம் வரும் என்றும் முன்னர் சமைக்கியிருக்கின்ற
மேறும்.

நிலைமொழியிறுதியில்; முன் சொன்ன, இச ஏ ஐ
என்றவைகள் தவிர மற்ற உயிர்கள் இருக்க, வரு-
மொழி முதலில் எந்த உயிரொழுத்து வந்தாலும் யகர
உடம்படுமெய் வருமென்று கூறினோம்.

ஆயினும் நிலைமொழி யிறுதியில் இருப்பது உகர
மாயின், வருமொழி முதல் உயிரோடு அது புணரும்
போது வகர உடம்படுமெய் பெறவதும் உண்டு;
பெறாதவேறுவிதமாய் புணர்வதும் உண்டு. ஆகலி-
னற்றான் உகரத்தைப்பற்றி ஒன்றும் கூறாது இது
வரையில் விட்டுவைத்தோம். இனி இவ்வுகரப்புணர்ச்-
செக்குரிய சிறப்புவிதங்களைக் கற்போம்.

நிலைமொழியிறுதியில் இருக்கும் 'உகர உயிர்' என்-
னது 'உகரம்' என்று மாத்நிரம் கூறுவதற்குக் கார-
ணம் இருக்கிறது. உ என்னும் அவ்வெழுத்து இரண்டு
விதமாக ஒலிக்கக்கூடும். ஒன்று வாயைக்கூட்டி உச்-
சரிக்கப்பெறவதாய் ஒரு மாத்நிர கொண்டு ஒலிப்-
பது. உலகம், சூழ்நடை, என்ற சொற்களிற்போல்
முதலிலும் புகுந்தி, தொகுதி என்ற சொற்களிற்போல்
இடையிலும்; தெரு, மடு கதவு என்ற சொற்களிற்போல்
கடையிலும் நின்ற உயிர்க் குற்றெழுத்திற்
குரிய ஒரு மாத்நிரையுடன் உச்சரிக்கப் பெறுவதன்
இவ்வுகரங்களுக்கு முற்றியல் உகரம், என்று பெயர்.

மொழிக்கு இறுதியிலேயேயென்றும், ஆறு அல்லது மு-
க உப்பு வண்டு வெள்கு, என்பனபோல் க்ச்ச் த்ப் ப்
என்னும் வல்லின மெய்யின்மேல் ஏறி இருக்கும் உக-
ரம், வாயை முற்றியல் கூட்டப்பெறாமல், இரத்தக்
திரை அளவேகொண்டு உச்சரிக்கலாகும். அந்த உக-
ரத்திற்குக் குற்றியலுக்கம் என்று பெயர். முற்றியலுக்
கரத்தைப்போல், குற்றியலுக்கம் உயிரொழுத்துத் தன்று.
இது உயிரொழுத்தின் சிதைவுபோலவது. இது, கடிபு-
றொட்டர், ஆயத்ததொட்டர், உயிர்த்தொட்டர், வன்றொட்டர்
மென்றொட்டர், இடைத்தொட்டர் என்று அறுவகைக்
தொட்டர் குற்றியலுக்கர்களாகும். இன்னவைகளின்
இலக்கணத்தை பகுதி (6-வது அடியும், பக்கங்கள்,
145, 168, 188) விளிவரக்க் கூறிருக்கின்றோ மானை
யால் அதனை இப்பொழுது ஒருமுறை எடுத்துப் படித்-
துத் தெளிந்துகொண்டால் மேல்வருவனவற்றைக்
கப்பது எளியதாகும்.

கவித்தொகை

[808-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

பாலைக்கவி 84

தன்னை ஆற்றி இருக்குமாறு தோழி வற்புறுத்தியும், "ஆயிரமாய், நமக்காதலர் வருவேமென்று கூறிச்சென்ற காலம் இதுவன்றோ!" என்று கூறி வருந்திய தலைவிக்குத் தோழி, "தூன்பக் கொள்ளாதே, அவர் வந்து விட்டார்" எனத் தலைவன் வரவுணர்ந்து அவளை மீண்டும் ஆற்றுவதித்ததைக் கூறுவது இச்செய்யுள்.

மடியிலின் செல்வம்போன் மாளந்த வச்செல்வம் படியுன்பார் தகர்ச்சிபோற் பல்கினை மிருகுர்ப்ப மாயவன் மேனிபோற் நளிளீன் வம்மேனித் தாய சுணக்குபோற் நளிர்மிசைத் தாதுக மலர் தாய பொழிவண்ணி மாணிரீர கயிற்ப வலர் தாய துறைண்ணி யிழர்வரித் தறல்வார நளிநென்றால் ருயிலேகக் கிணைபுரு நெஞ்சத்தார் மலர்தொள்வாரவரெனத் துனிகொள்ள லெல்லாரீ வண்ணவண் டுயிர்த் தாலு வையைவா ருயரெக்கர்த் தண்ணருவிநுமுல்லைத்தா துண்ணும் பொழுதன்றோ கண்ணிலா நீர்மலக்க கவகிராம் விடுத்தக்கா லொண்ணுதா மலக்கவர் வருதுமென் றுரைத்ததை மல்கிய துருத்தியுண் மகிழ்தினைப் புணர்ந்தவர் வில்லவந விழவினுள் வினையாடும் பொழுதன்றோ வலனுக வினையென் னவன்கிராம் விடுத்தக்கா லொளிபிழாய் நமக்கவர் வருதுமென் றுரைத்ததை நிலுவழிற் பிரிதருஉ லீனாமாடக் கூடலார் புலனுவிற்பிறந்தசொற் புதிதன்னும் பொழுதன்றோ பலகாடு நெஞ்சினாம் பரிந்தினாம் விடுத்தக்காற் கூடிரமாய் நமக்கவர் வருதுமென் றுரைத்ததை

எனவாங்கு

உள்ளுதொ றுடையுரிண் னுயலுநீராய்க் குயிர்ப்பாகி யென்றது கா தல ரியைநத்தார் புர்ளியற் காரம் கிடுகின்றோடேர்ப் பொருப்பன் வாய்மை யன்ன வைகலொடு புணர்ந்தே

(நூலு)

(வரி-1-8) மடி. இலான் செல்லம் போல் - சோம்பல் இல்லாதவனது செல்லம் பொலிவுறவுதாம்; மரன் கத்த - காரக்கள் (பூக்களால்) பொலிவுறவும், அ செல்லம் படி உண்பார் - (அக்கணம் முயன்று பெற்ற) அச்செல்வத்தை (வருத்தாது தாம்) படியாகப் பெற்று உண்பாரது, தகர்ச்சிபோல் - அனுபவம் போல, பல் கிணை மிழிற ஆர்ப்பம் - (அம்மரங்களின்) பல் கிணைகளினுள் (அப்பூக்களில் இரு க்கும் தேனை உண்டு) வணங்கண் ஒலி செய்வாய், மாயவன் மேனிபோல் - மாமை நிறத்தையுடையவனது நிறத்தைப் போல, தளிர் ஈன - (மரங்கள்) தளிர்களை விடவும், அமேனி தாய சுணக்குபோல் - அத்த மாமை நிறத்திலே பராத தேமையுடையோல், தளிர்மிசை - அத் தளிர்களின் மீது, தாது உச-மகரத்தப் பொடிகள் சிந்தவும், மலர் தாய பொழில் கண்ணி-அம் மலர்கள் பராத சோலையை அடைந்து, பனை கீர சுயம் நிற்ப்பாளிக்குபோலும் கீரினை உடையனவாயின குணங்கள் (வற்றமல்) நிற்கவும், அவர் தாய துறை கண்ணி - மலர்கள் பராத துறைகளை அடைந்து, அறல் அயிர் வரித்து வார - நீர் துண்ணெண்ணை அழகு செய்து ஒழுகவும், கனி என்னும் ருயில் கோலி - (இவரும் வருந்திவந்தோடு அடியாமல் இவற்றின் மேலும்) அதிகமாக இசுழும் ருயிலைப் பார்த்தும், இணைபு உரு செஞ்சத்தால் - வருத்தி அழியும் மனத்தால், அவர் துறந்துள்ளார் என - தலைவர் சம்மதைத் துறந்து இனி நினையார் என்று கருதி, எல்லாரீ துனி கொள்ளல் - தோழி, நீ துன்பத்தைக் கொள்ளாதே!

கத்த, ஆர்ப்ப, ஈன, உச, நிற்ப, வார, கோக்கித் துனி கொள்ளல் என முடிக்க: இவ்வெனில் வருமகமவும் கூவாதொழிந்த ருயில் அக்கால வரவின்சன் கூவியது தலைவியின் மொழிக்குத்

தோற்ற அடக்கி இருந்து பின் அவன் பிரிவுத்துன்பம் உற்ற அக்காலத்தே அவன்கோக்கிப் பழம்பகையால் கனி என்னியது போன்றிருக்கின்றது.

(நழுவக)

(வரி 9-12) ஒன் ததால் - ஒளி பொருத்திய செந்நிறையுடையவனே, திலா - (காம்) நிறத்தின அளவில்), நில்வாவாய், கண் கீர்மலக்க - கண்கள் கிரால் நிரம்ப, கவலி காம் விடுத்தக்கால் - (கையாலே) தழுவி அவரை நாம் விட்டபொழுது, நமக்கு அவர் வருதும் என்று உரைத்ததை - நமக்கு அவர் வருவேமென்று உரைத்த காலம், வண்ண வண்டு இயிர்த்து - நிறத்தைபுடைய வண்டுகள் ஒலித்து, ஆலு - (இன்பம்) கீக்காத, வையை வார் உயர் எக்கர் - வையை யாற்றின் கீண்ட உயர்ந்த மணல் மேட்டில், தன் அருவி நறு முல்லை - குளிர்ச்சி பொருத்திய அருவிகளாலே வளர்ந்த மணல் பொருத்திய முல்லைப் பூவின், தாது உண்ணும் பொழுது அன்றோ - தாதை உண்ணும் இவ்வளவேனீர் காலமன்றோ!

உரைத்ததை-நிர்சொல்
(வரி 13 - 16) ஒளி இழாய் - ஒளிபொருத்திய அணிகளை அணிக்தவளே, வினை - (கீர் கைக்கொண்ட) காரியம், வலன் ஆக என்று - வெற்றி பெறுவதாக என்று கூறி, வணக்கி காம் விடுத்தக்கால் - அவரைத் தொழுது நாம் விட்டபொழுது, நமக்கு அவர் வருதும் என்று உரைத்ததை - நமக்கு அவர் வருவேமென்று கூறிய காலம், மல்கிய - (வளம்) பொருத்திய, துருத்தியுள் - ஆற்றிடைக் குறையிலே, அவர் மகிழ்தினை புணர்ந்து - அவர் தம்மை விருப்பும் பரத்தையரைக்கடி, வில்லவன் விழவினுள் - கரும்புவில்லையுடைய சாமனுக்கு சிகிழ்த்து கின்ற திருவிழாவிலே, வினையாடும் பொழுது அன்றோ - அவர் வினையாடும் இவ் விளவேனீர் காலமன்றோ.

ஆற்றிடைக் குறையாவது ஆற்றின் இடையிலுள்ள நீவு; இதனை அரக்கம் என்பார்.

(வரி 17-20) சுடர் இழாய் - விளக்குகின்ற அணிகளை அணிக்தவளே, பல காரும் - (இறந்த ஆரவோமே ஆற்றி இருப்போமோ என்று) பலவற்றை யோராயும், செஞ்சினேம் - மனத்தை உடையோமாய், நாம் பரிந்து விடுத்தக்கால் - நாம் வருத்தி அவரை விட்டபொழுது, அவர் நமக்கு வருதும் என்று உரைத்ததை - அவர் நமக்கு வந்து விடுவேமென்று கூறிய காலம், நிலன் காலில் திரிதருஉம் - சிலத்திலுள்ளார் காலிலே வழங்கும், நீன் மாடகூடலார் - கீண்ட மாளிகைகளை யுடைய மதுரையிலுள்ளவர், புணர் காலில் - அறிவினையுடைய (சான்றோர்) காலில், பிறத்த சொல் - உண்டாகிய பாடல்களின், புதிது உண்ணும் பொழுது அன்றோ - புதுமையை அனுபவிக்கும் இவ் விளவேனீர் காலமன்றோ!

நிலன் - இடவாருடெயர், புண் என்பது கல்விப் பயனாகிய அறிவுடைமை. அது ளுல் மகிழ்ந்த பிரித்தலை-செல்வம், புலனே; புணர்வு, வினையாடும் இன்று அல்லல் நீத்த உவகை காண்கே' (மெய்ப்பாட்டியல் 11), என்பதற்குள் அறிக்க. சொல்-சுருவியாகுபெயர்.

(நனிக்கோல்)

என - என்று சொல்லி, ஆங்கு - அசை (கீர்த்திய)

(வரி 22 - 25) உள்ளுதொறு உடையும் - தம்மை - நினைக்கும் பொழுதெல்லாம் செஞ்சுழியும், நீன் உயவு கோய்க்கும் - நீனது வருத்தத்தைபுடைய காம கோய்க்கும், உயிர்ப்பு ஆகி - இறப்பைச் செய்வதாகி, புண் இயல் - புறவையினது (பறத்தல்) தன்மையை உடைத்தாகிய, காமக் கெத்தின் தேர் - அழியக் கடிய வலியு தேரையுடைய பொருப்பம் வாய்மை அன்ன - பொதிய மலையின்புடைய பாண்டியனைத் தப்பாத மொழியினையொத்தவைகலொடு புணர்ந்து - (குறித்த எல்லை தப்பாத) கீரினோடு கூடி, என் அரு காதலர் - நம்மை இசுழ்த்து இருத்தல் நீக்கின அன்பார், இயைத்ததார் - நம்மைக் கூடுதலைச் செய்தார்.

உயிர்ப்பு - இறத்தல். இதனை 'உயிர்ப்புதாம் ஓம்பி ஒன்றும் உரையால்' என்னும் சிந்தாமணி அடியால் ஆகி. (1939)

யாப்பிலக்கணம்

[799-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

வண்ணம்

ஒரு செய்யுளில் அமையுஞ் சீர்கள் பெரும்பாலும் உதாரண வாய்பாட்டிற் கிணங்கு சந்தம் குறையாது அடிதோறும் ஒத்த அமையுமாயின், அச்செய்யுள் வண்ணப்பா அல்லது சந்தக் கவி என வழங்கப்படும். அது பின்வருமாறு அமைந்து நடக்கும்.

வரலாறு

1. பாணர் மொழிநிறை - தானு தனதன சோணு சலாடி - தானு தனதன பேணு தவனுமும் - தானு தனதன மாணு நரகமே.—தானு தனதன

இவ்வஞ்சித்திறை, தானு தனதன என்னும் தேமா கருவின வாய்பாட்டிற் கிணங்கச் சீர்கள் அமைந்து வந்தமை காண்க.

தனன தானன தந்தன :

2. நரக வாழையில் வன்பிருநர் தாணி மீதொரு கொன்பெறுநர் சுாரு லோகமு மின்புறார் அருணை நாயக ரன்புறார்.

இவ் வஞ்சிவிஞ்சுத்தம், தனன தானன தந்தன என னும் புள்ளிமா கூலிளம் கூலிளம் ஆகிய வாய்பாட்டிற் கிணங்கச் சீர்கள் அமைந்து வந்தமை காண்க.

தன தன தனதன தனதன தனதன :

3. சிவசிவ வெணதவலம் செயலுறு மறியினர் பவமறு மிருளொடு பலவினை எரிபடும் அமரரு முனிவரு மவந்தமை விழைஞ்சுவர் சமரச நிலையினர் தமரென மருவுவர் சூகனெனும் வலிகொடு கொடியவர் குடிசெட மகபதி மகிழறு மலைதொறு நிகழ்வேர.

இந்நிலைமண்டில ஆசிரியப்பாடலில் தனதன என்னும் கருவின வாய்பாட்டிற் சீர்களே அமைந்து வந்தமை காண்க.

தானதன தானதன தானதன தானு :

4. ஆறுமுக நாதனடி யார்களடி பேணுமே மாறுபடு மாதர் மூலு மாயையிடை வீழ்தியேல் றீறுதவர் ஞானநிலை யாவமுறு மாறேதாய் நாமுமலர் மீதவளர் நாமகனின் மாதாவே.

இத் தரவு கொச்சுக்கக்கலிப்பா வண்ணம்பெற்று வந்தமை காண்க.

தந்தன தானன தானன தானனத் தாத்நன :

5. செக்கதி சிரசொல வேலைமை யோவடற் சீதரனே ஐக்கர னேசுக னேசுகு வோவேமெக் காதாமாய் இக்கழி யாதறு சீர்பெறு மாறனித் தேசுவேர தக்கருள் வாரிதி யூடமிழ் வாடெத் தாடரவே.

இக்கட்டளைக் கவித்திறை வண்ண வாய்பாட்டையு யாவுதுள்ளமை காண்க. பின் வருவன வண்ண வாய்பாடுகளாம்:—

தந்த், தாத்த, தந்த், தாத்த, தன, தான, தன்ன, தய்ய, தத்தா, தாத்தா, தந்தா, தாத்தா, தன, தான, தன்ன, தய்யா.

இவ்வாய்பாடுகளையெ வண்ணப்பாட்களில் சீர்கள் அமைக்கப்படுமென அறிக.

இனித் திருப்புகழ்ப்பாடித் திருப்புகழ்முதலிய அருணகிரிநாதர் வாக்கையு குழிப்புச் சந்தக் கவிசொல்லில் சிலவற்றைக் காண்போம்:

வரலாறு

தந்தனத் தானதனத்—தனதானு :

1. உம்பர்தருத் தேனுமணித் கவிவாசி ஒண்கடலில் தேனமுதத் துணர்வூறி இன்பரசுத் தேபருகிப் பலகாலுமீ என் நனுயிர்க் காதரவுந் நறன்வாழீய தம்பிதனக் காகவனத் தனைவோனே தந்தைவலத் தாலுருள் கைக் கனியோனே அன்பர்தமக் கானநிலைப் பொருளோனே ஐந்துகரத் தானமுக் பெருமாளே.

தனனதந்த் தந்தந்த் தந்த்—தன தானு :

2. கருவடைந்து பத்தூற்தி திங்கன் வயிறிருந்து முற்றிப்ப யின்று கடைபில் வந்து திந்துக்கு முந்தை

—வடிவாக்கி

கழுவிவங்கெ றித்துச் சார்த் முலை யுந்து விக்கக்கிடந்து கதறி யங்கை கொட்டித்த வழந்து

—நடமாடி

அரைவடங்கள் கட்டிச் ச தங்கை இடுகுதம்பை பொற்சட்டி தண்ணடை அழையணிந்து முற்றிக்கி ளாந்து

—வயதேறி

அரியபெண்கள் எட்பெய்பு ணர்ந்து பிணிமுன்று சுற்றித்தி ரிந்த தமையமுன்க்கு பைச்சித்த மென்று

—பெறுவேலை

இரவியிந்தரன் வெற்றிக்கு ராங்கி னரசரொன்று மொப்பற்று வந்தி இறைவனெண்ணி னக்கர்த்த வென்றும்

—பெருநிலை

எரியதென்றும் ருத்தாற்சி நந்த அனுமனென்றும் ஒப்பற்று அண்டர் எவருமிந்த வர்க்கத்தில் வந்து

—புனமேவ

அரியதன்ப டைக்கர்த்த வென்றவ் வசரர்தங்கி னைக்கட்டை வென்ற அரிமுருத்தன் மெச்சற்ற பண்பின்

—மருகோனே

அயனையும்பு டைத்துச்சி னந்து உலகமும்ப டைத்துப்ப ரிந்து அருள்பாங்கி ரிக்குச்சி நந்த

—பெருமாளே.

குறிப்பு:—குதம்பை - காதணி, அமையும் - போதும், இரவி - ஞாயிள், உந்தி இறைவன் - திருமாளின் நாபிக்கமலத்தில் தோன்றிய பிரமன், எண்கு இனக்கர்த்தன் - கரடிக்கட்டத்திற்குத் தலைவகுதிய சாம்பவான், மருகோனே - மருமகனே, புடைத்து - அடித்து.

இச்செய்யுட்களின் ஒவ்வொருபடிதும் சுற்றில் நிற் கும் சினைக் குறிப்பு என வழங்குவார். ஆதலின் இவை பெயர்வன குறிப்புச் சந்தக் கவி எனப் பெயர் பெறும்.

தொல்காப்பியர் முதலிய ஒருசாராசிரியர் வண்ணம் இருபதென வகுத்து, அவற்றுக்கு வேறு விதமாக இலக்கணம் அமைப்பர். அம்முறையினை அடுத்த இடழிற் காணலாம்.

க ம் ப ர ம ய ண ம்

ஆரணிய காண்டம்—9. அயோமுகிப் படலம்.

[793-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

நெடுமால் திருகாடகங்காண் ரிசெம.

ஆசைபின் வந்த அயோமுகியை அன்னவாறு உகைத்துச் செல்கின்றான் இலக்குவன். இப்பால், இளையோன் திரும்பாமையால் தன்னொன் அஞ்சுகின்றது இராமன் மனம். என்னுற்றதாகொல் என இராமருகின்றான். வெய்ய இக்காணத்தில் நீர் கிடத்தல் அருமைமாயிற்றே இவன ஐயுறுகின்றான். வேறு காரணம் யாவதாயிருத்தல் கூடுமென அயிர்த்த்கின்றான். விரைய வர வல்லவன் வாராமையின், தானே அவனை காடி விசையுறுற்றான்.

வான்மீகத்தில் இல்லாததோர் நீர் வேட்கையைக் கம்பர் இராமனுக்கு வினைவித்து அதன்பொருட்டு இலக்குவனைப் பிரியச்செய்து, அயோமுகி அவனைத் தனியே எதிர்ப்பமோறு புரிந்து, பின்னர் இராமன் அவ் வருமைத்தம்பியைத் தேடும்படி கடத்திய இவ் வேற்றமைபின் பயனாகப் பிறந்த பாசாங்கன் சில பொருளிலா அவன் புகழ்நூற்று யூனென விளங்குகின்றன. இராமன் நினைந்த பல, பன்னிப்பன்னி இளைந்தன பலப்பல—

நீர்கண்டையின் வழியே மூண்டபோய்ச் சார்கொண் டெனவித் துணைசார் கிலலை வார்கொண் டணிசொண் கைவலவல் வினர்பால் போர்கொண் டனகே பொருளுண் டிடுதலே

[சீ இவ்வழி தேடிச்சென்று தன்னோர் கண்டு எடுத்து வா என்று காண் சொல்லியனுப்ப, இவ்வளவு காலமாகியும் அவன் திரும்பவில்லை. ஒருகால், கச்செக்கொண்டு அணித்திருக்கின்ற கொங்கைகையுடைய சேதையைக் கவர்த்து சென்றவர்களோடு போய்செய்தல் தொடக்கினேனே; அவன் காலம் தாழ்த்துவதில் ஏதோ பொருள் உடனது, என்று இராமன் நினைந்தான்]]

இராவணன் எதிர்ப்பட்டனாலுயின் பின் இலக்குவன் இராமனது தாகத்தை மறப்பான் தின்னம்; எனினும் அப்போரில் இவ்விரையோன் இரவாமல் மீள்வது தின்னமில்லையே என்று துணுக்கமெய்திய மீள்தோன்,

அஞ்சொற் கிளியன் னவணம் கினைமுன் வஞ்சித் தவீரா வணன்வல் வினாலே நஞ்சிற் கொடியா னடலைத் தொழிவால் தஞ்சற் நனலே விதியின் றுணியால்

[அருவிய மொழிகளைப் பேசும் கிரிபேரன் சேதையை முன் வஞ்சித் திராவணன் இரையையும் கவர்த்து சென்றனலே? சென்று, கஞ்சினும் கொடிய அவ்வாக்கனது வஞ்சையால், விதியின் உறுதி காரணமாக, இறத்தே போயினலே]

எனக் கலக்க முறுகின்றான். விதியை நினைத்து இராமன் இங்கு அஞ்சுவது அத்தன்மையும் பொருந்தும். தன் முன்வணைத் திருநாடு இழப்பித்த கைகெரியையும் தயாதனையும் வெகுண்டு, 'பெண்ணாட்ட மொட்டேன்' இனி இப்பேருலகத்தான்' என்று அறைகூவி, கோற்ற மெல்லி கவிப்பான் நின்றவல் விலக்குவன் கதத்தினைத் தணிக்ருமாறு இராமன், "மைந்த, விதியின் பிழையிய யிது, வீணையோர் யாவர் பிழையும் அன்று" என்று இயம்பியதற்கு எதிர் இவ்விரையோன், "விதிக்கு விதியாகும் என் சிற்பெருமில் காண்டி" என விதியின் ஆற்றலைப், பழித்ததான கைகெண், அவ்விதி தான் தன் பழம்பழியைத் தீர்த்துக்கொள்ள இன்று இவனை இராவணன் கையில் காட்டித் தந்ததோ வென்று இராமகவன் கையில் மறுவாள் அயினும் ஆகலாம். அன்றியும், விதியும் வல்லாக்கவன் சேசாமலே இலக்குவன் உயிர்பிழைந்தகோர் காரணம் உளதென உயங்குவாளுகி இராமன்,

* வரிவிற கையே னுருயிர் வந்திலலைத் தருசொற் கருதே தொருகைய யகியான். பிரிவுற் நனனென் ற்பொதாயி மழைபெருத். தெரிவுற் றிடவா விழிமுற் தனலே

[சுட்டணைக்க வில்லைத் தாங்கிய கையுடைய, என் அருமையான உயிர்போன் இலக்குவன் வரவில்லையே. பொன்மாளின்பின் போக வேண்டாவென்று அவன்சொன்ன சொல்லே ஏற்றுக்கொள்ளாமல் காண் சேதையைப் பிரியவானே என்றவொரு துன்பம் பெருத்த பெருக்கெஞ்சக் கொதிப்பு அதிகமாக அதனூல் உயிர் இழந்தாலே]

எனச் சிந்தை கலக்கினான். மாளின் மாயத்தைத் தான் அறிந்த வறம்புறுத்தியும், அவ்வறிவிற்கும் மீமலா யவோர் அறிவுடையது போன்ற வாசகத்தால், "இவ்வாதன இல்லை இளங்குமாறா" என்று தன் வாயை அடக்கி இவ்வணன் அவலமாக்க்கினேன ஒரு முன்னுணர் என்பதை நினைத்து உருகிய மனத்துத் தம்பி உயிர்பிழைத்திருக்கவும் இயலும். இராமன் மொழிதலிற் கம்பர் வல்லவராதலின், "மாணிய நாணே பற்றி வல்லியின் வருவன், காணியல் மயிலனூனைக் காத்தனை யிருத்தி் என்று இராமன் சொல்லிச் சென்ற கட்டணையைக் கடைபிடிக்காமல் ஒரு பெண்ணை காண் தனியே விட்டுச் சென்றேனே, அதனூலன்றே இப்பேரிடர் உற்றது" என்று அத்தனையும் தன் குற்றமாக் கொண்டு மனம் கொடுத்து இலக்குவன் உயிர்பிழைத்தனலே வென்று இராமன் அஞ்சி வருந்தினனென இச்செய்யுளிற்குப் பொருள் காணவும் அமையும். "ஒரு தையகி" என்ற சொல்லமைப்பும் பின்னைய பொருளிற்கே சாலத் தரும்.

இவ்வணன், "விதியின் துணியோ, என் பிழை பொறுக்கா எரிவோ, தன் பிழை பொறுக்காப் பிழையோ காரணமா எம்பி உயிரிழந்தான்" என்று ணைந்த இராமன் மேலினை யொன்று எண்ணவும் ஆற்றல் அற்றவனாகி, இருளினியையும் இருந்ததைக்கிப் புலம்புச் சொற்கள் அவலச்சுவையால் அதிகமும் சிறக்கும்:—

தள்ளா வினையேன் நவியா ருயிராய்

உள்ளா யொருநீ யுமொளித் தனையோ

பின்னாப் பொரியாய் பிழைசெய் தனையால்

கொள்ளா வலகுண் னையிதோ கொடிதே

[நீக்காத விதியையுடைய என் ஒப்பற்ற அருமையான உயிராகி என் உள்ளே இராமன் வருவனே, (சேதையன்றி) நீ ஒருவரும் மறைந்தனையோ! வயதில் இளைவனாலுயினும் அன்பில் பெரியவனே. இவ்வாறு உன்னை ஒளித்துக் கொள்வதால் பெரும்பிழை செய்கின்றாய். இதுகொடித்து; உலகம் இதனை ஏற்றுக்கொள்ளாது]

யோர் விடர்வற் தனையிற் கவலாய்

நீரா விடர் தற் தனைதெல் வர்தொழும்

வீரா வெனையின் கண்டவெறுத் தனையோ

வாராய் புறமித் துணைவ குதியோ

[நீக்குதற் கரிய பேரிடர்கள் வருவனவற்றை விவக்க வல்லவனே, திராத இடபு தன் இடபு நீ எனக்குத் தத்தாய். பகைவர்க்கையாண்டு ததாய்ப்புகின்ற வீரனே, என்னை இங்கு வெறுத்துப் போயினையோ; இவ்வளவு சேரம் என்னை விட்டு வெளியில் இருப்பாயோ; வந்துவிடு]

இனி, அவ்விலக்குவன் ஒலிவெறுவதும்வேண்டும்; இல்லையால் இராமனுயிர் தரிக்கிராத—

என்னைத் தருமெற் தையைபெண் னையரைப்

பொன்றிப் பொருகின் றபொலவக் குழையான்

தன்னைப் பிரிவே துனொருவதுதான்

உன்னைப் பிரியா தவயிர்ப் பலவோ

[என்னைப்பெற்ற தக்கையையும், என் தாய்க்காரையும், இலக்குமியை ஒத்தவளும் பொன் குழை அணித்தவளும்

மாவிய சிதையையும், பிரித்தேனியும் காள் இன்னும் உயிருடன் இருப்பவன் ஆவது உன்னைப் பிரியாத ஆதவ வால் காள் தாங்கியிருக்கும் முக்சிலை வன்றேயு

என்ற துண் தம்பியின்பால் வைத்த அளப்பரிய அருமையின் பெருமையை விளம்புவாளுகப் பின்னும்,

பொற்றேறு டிவர்கின் நிபாஸாந் குழையான்
தற்றே டிவருந் துவவம் புரிவேன்
நிற்றே டிவருந் தகிரப் பிணையோ
எற்றே டிவருவந் தகிளவ் களிசேறே.

[மாயமனின் பின் தின்சொற் களோமந் சென்ற என்னைத் தேடிவந்த இளம் ஆணையை ஒப்பவனே, பொன்சேறே அணிந்த சிதையைத் தேடி வருந்தி அவனை அடைதற்குத் தவம் செய்கின்ற தான் உன்னை யுத் தேடி வருந்தும்படி முடித்தவிட்பயே]

என ஏழுந்முடி,
இன்றே யிறவா தொழியிய மெமரோ
பொன்று தொழியார் புகலவா ருளரோ
ஒன்றா கியவுள் கிளையோ ரையெலாம்
கொன்றாப் கொடியா யிதுவுந் குணமோ

[உன் நிலையை எனக்குச் சொல்லாமல் இல்லை. ஆதவால், இன்றைக்கே காள் இறவாமல் இருக்கமாட்டேன். அதன் பின் கம்மைச் சேர்ந்தவர்களுள் இறவாமல் உயிர் வாயுமாட்டார். இப்படி, ஒருமனப்பட்ட உன் கிணைகுரை எல்லாம் கொன்றவனாகின்றாய். இது உனக்குத் தருமே]

என்று இலக்குவன் பால் குறறடிக்க கண்டு, எனையோ ரிளும் அவன் அருமையைப் பின்னும் பாராட்டுவோ ளாகி,

மாந்தா முதன்மன் எனவ் தம் வழியில்
வேந்தா கைதறந் தபின்மெய் யுறவோர்
தாந்தா மொழியத் தமியே னுடனே
போந்தா மெனைவிட் டனைபோ யினையோ

[மாந்தாதா முதல் மன்னவா வரிசையால் காள் வேக்தலைதைத் துறத்தின், என்பால் மெய்புறவு கொள் டவர்கள் அவ்வாள் என்னுடன் வராமல் கிங்கையும்; என்னுடன் வந்தவனே, நீயும் என்னை இறுதியில் கைவிடப்போயியினையோ]

எனத் துயர்க்கினின்றும். புவிப்போத்தும் புல்வாயும் ஒரு துறையில் நீருண்ணை வைத்த மயந்தாதாவினால் புரக்கப் பெற்ற அத்தேயத்தில் தனதன்னை கைக்கே சிமும் தானும் ஒன்றிவாழ இயலாமற்போன பரிபவத்தைவினைத்து வருந்தினான் போலும். மெய்புறவோர், என்றது உன்மை உறவினர் என்று உரைத்ததோ, அல்லது, உடனவவே உறவு கொண்டவர் என்று இழித்ததோ அறிதலருமை. எனினும், இராமனுடன் காணகம் நன்னுமல் நிறற்றற்கு நினைத்த உறவினர் ஒருவரும் இல்ள். இராமனின் அனைவரையும் வாராமல் சிலக்கினான். இயன்றதாயின் என்னைவிட்டுவிடையுடமெ மறுத்திருப்பான், சிதையையும் மறுத்திருப்பான். எனின், “தாமதாம் ஒழியத் தமிழேனுடன் போந்தாய்” என்று இயம்புவது. எனையோர்க்கு ஒவ்வாதவோர் பரிபராம். ஆயினும், இவ்வாறு இராமன் இயம்புதற் கமையினை வருணமயன்று. இது இவனுயிரிநுந்த சுழிபெருந் துயரத்தின் கிளர்ச்சியாம். இலக்குவனது அருமையினைப் பாராட்டுமோர் ஆர்வத்திடை

யே மிறர்க்குரிய பெருமைபினை அளிக்காமல் அயர்ந்தனன், அவ்வளவே, 44ந்நூலையும் நீ தனி நாயகன் நீ விழிற்றிற் பெற்றாயும் நீயே பிறிநிலை” என்று எனையோர் உறவை வல்லாம் மறுத்துத் தன்னைக் கொண்டாடிய ஒருகனித் தம்பியை இழந்தக்கால், அவ்வொரு தம்பியினைப்பாருட்டு இப்பொழுது எனையோர் உறவின் மெய்க்மையைச் சிந்தி இராமன் மறந்தானேய், அப்பிழைதான் பொறுத்தற் கரிதாமோ.

இப் பிழையினைப் பொறுத்தற் கவலியின் கம்பர் வேறொரு செய்யுதியை நிறுத்தற்கு விளக்கின்றார். இங் கணம்,

என்னு ளுரையா வெழுமல் மீ முழுந் துன்னு ளுணர்வோய் வறமெய் நன்வால் மின்னா திடியா திருள்வாய் கிளைவீ
தென்னு வெணுமென் னறியாகியகனை

[என்று கூறி எழுந்திருப்பார், விழுவான், இருத்தபடியே, பல எண்ணி உணர்வு ஒழிவான். இன்னவாறு அவன் செய்தன பல. மின்னும்மும் இடிக்காமலும் இவ்விராவில் இப்படியும் வினைத்ததோ என்பதும். இவன் யாரெனில்—என் ஒப்பற்ற காயகனே]

என்ற கவிக்கூற்றில், இராமன் தன் தனிநாயகனாகுந் தன்மையைக் கம்பவர் இவ்வயின் நினைவுசெய்ய நினைத்தது சாலத் தக்கதே. இராமன் ஓர் மாணுடனே யாயின் தம்பியை யிழந்து புலப்பால் நாடும் இவ்வாயு நடிக்கப்பெறும் என்பதல்லால், தம்பியென்றும் அவனை யிழந்தானென்றும் இழந்து வருந்தினு ளென்றும் விளம்புவதால், நெடுமால் அல்லவென இவ்விராமன் என்று கிவர் ஐயுறவண்ணம் காப்பதற்கு வந்ததோர் பாசரமே யிது. இனிமுன்று செய்யுள் களுக்கப்பால் அவனைத் “திருமால்” என்றே அழைப்பதற்கிருக்கின்றார். இந்த இரக்கியும் தனக்கே தெரியும் என்ற மனத்தினுனை, நம்மனைரையும் உணர்படுத்தி, “எந்தனி நாயகன்” என்னும் தனக்கே இந்ரு அவனைத் தனிநாயகன் ஆக்கிக்கொண்டனர்? கம்பர் விட்டுக் கட்டுத்தற்பியும் இதனை அறிபும் சிந்தி.

அனந்தோர் தனி நாயகன், இன்னும், பற்பல இடங்களிற் சென்ற தேடிபும், தம்பியின் பெயரைச் சொல்லிச் சொல்லி அழைத்துச்சேர்ந்து மயங்கியும், எஞ்சும் காணுமையின்,

கமையா ளொடுமென் னுயிர்கா வலினின்
றிமையா தவனித் துணைநாழ் வறமோ
சமையா வலகூ முறெழு வினையென்
அமையா துகொல்வாழ் வறியே நெணுமால்

[பொறுமையுடைய சிதையோடு என் உயிரையும் பாதுகாத்த இரவும் பகலும் உறக்காமல் நிற்பவன் இத்தனை காலம் தாமதிப்பானே. உடல் சமையாக இவ்வலக்கத்தில் திரிகின்ற பழவினை அடையேன், இது செய்ய அமையாதே, அறிபுயனே—என்பார்]

எது செய்தல் அமையாதே வென்று அறியாளுய் அயிர்த்தனன்? அவன் தனிநினைபும் அதன் முடிவினையும் அறிந்த செய்யுள் காட்டும்—

அற்பபா ளானதே வவன்முன் னவனாய்ப்
பிறப்பா ளுறிந்வன் துபிறக்கவெனா.

ஆயுடுவது விதவான் B. V. பண்டிடல் நஞ்சுக்கூடு “சத்தவையசாஸி” மருந்துகள்
“ஆல்மன்டைக்” (டான்க்), “பாலக்ஸ்” பேப்பர்மாந்தரை. “ஸ்பீள்வரால்” (குழிதை கட்டிக்கூடு)

கமர் 300 மட. சியாவனுயாசா மட்டுருந்தாமலக. அகலம் காணாஜி னாத் திரை தயவுசெய்து
பொலிகள் **நஞ்சுக்கூடு பெலப்பாட** கவனித்து
சமாந்ரம். சாதுரணம்-பாக்கேட (17 செவ்வாய் 1933) ID. 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100

மட. சியாவனுயாசா மருக்ககசொத்துக்குமணசாஸி
சிறந்த டான்க் **காலபாலகரி** **ஆவரோக்**
சத்தவையசாஸி - நஞ்சுக்கூடு **காலபாலகரி** **ஆவரோக்**
[பழம்முகள் வைத்திப்பகளுக்கு மட்டும்.] [அடவான்ஸுடன் ஆர்டர் செய்யவும்.]

மற்பால் வழுவார் கொடுமன் னாயிரைத்
 துற்பா னுறுகின் றதொடர்ச் சிபின்வாப்

[என் கல்வினை ஊழ் இருக்குமானால், அவன் தமைய
 ளுக்கவது பிறக்கக்கூடியும் பிறக்கக்கடவேன், என்று
 கொடுமை வாய்ந்த கூரிய வளர்கொண்டு தன் நிலைப்பற்
 றியிரைப் போக்கிக்கொள்ளத் தொடங்கு சமயத்தில்]

போந்தா நெடுமா யையினிற் பிரியா
 வீர்த்தா னவனு சிபிடித் திளையோன்
 சோர்ந்தா னிடுழ் சல்செவித் துணையிற்
 சேர்ந்தார் தலும் திருமா நெருளா

[இனையோன் அயோமுதியின் மாயையிலிருந்து விடு
 பட்டான். விடுபட்டு அவன் மூக்கைப் பிடித்து அறுத்தான்.
 அதனால் சோர்ந்த அவன் இடம்பெரவி தன் காது
 மனிற் பட்டவுடன், திருமால் மனத்தேறி.....அக்கினி
 அத்திரத்தை எடுத்துச் சுழற்றினான்]

தம்பியின் பிரிவிற் காற்றமல் தற்கொலை செய்து
 கொள்ளத் துவக்கியது கம்பர்தம் தனி நாயகன் என்
 னின், அரசுக்கிழி பூசல் கேட்டுத் தெருண்டது திரு
 மால். மூவராய் முதல்வராகி மூலமதவாகிய அய்
 வொரு ஆதயந்தமற்று எங்கு மயமாய் பொருள்
 வழுவார் கொண்டு தற்கொலை செய்துகொள்ளத் து

னியலாயிற்றே. இதனை யாரிடத்தாரைத் தா நகையாடு
 வோம். இறக்கத்தான் இயைந்தான் என்றால் மீண்டு
 பிறக்குமோர் நகையும உளன். இப்பிறப்பில் இழற்
 தாலும் மீண்டும் இலக்குவனையே தன் உடன்பிறப்பா
 கப் பெறப்பெற வேண்டுகின்ற இவ்வேட்கை இனை
 யற்று இறக்கத்தைத் துண்டவல்லது, மீண்டும் அவ
 ளுக்குத் தான் முன்னவளுக்கவே, அல்லது, தான்
 தம்பியாய் நின்ற பண்டைக் கடன் செலுத்தும்
 வண்ணம், அவன் தனக்கு முன்னவளுக்கவே திரு
 மால் பிறப்பான் வேண்டுகன். இரண்டு நினைபிற்
 கும் இடக்கொடுக்கும் இச்செய்யுள். எனினும், வா
 ன்கொண்டு இறப்பான் போதும் ஊழ்கொண்டு பிறப்
 பான் போதும் பேசுமிதனால், ஆதியும் பொருளவல்
 ளை இவ்வொரு இராமன் என்று எம்மனோர் உள்
 ளம் திகைக்காவண்ணம், அவன் திருமாலே என்று
 கம்பர் மிகவினாந்து தெருட்டுகின்றனர். பின் பிரம்
 மாத்திரத்திற்கு உடைந்து கிடந்த இத்தம்பியை, கல்
 லும் புல்லும் கரைந்துருக்கக் கட்டியமுது அந்நான், அ
 வலினைசோக்கி, "மனிசன் என்றே இது மாயம் போன்
 நதில்லை ஆளுடையாய் பொய்யும் புகலப்புக்காயோ"
 என்று வினையி அமரர்களுடைய நாமும் இன்று இரா
 மனை வினவவேண்டியவர்களாகின்றோம்.

வர்த்தமானம்

விதவை மணமும் கன்னியர் நிலையும்:—இந்தியா
 கில் சென்ற சிலவாண்டுகளாக விதவைகளின் மணம்
 அதிகமாக நடந்து வருகின்றதென்றும் அதனால் பல
 கன்னியர் கல்லியானமா காாமலிருக்க நேரிட்டுளதென்
 றும் ஒரு செய்திவெளிவராயிருக்கின்றது. இந்தியாநாட்
 டுப் பெண்களின் நிலை சீர்குலைவா திருக்கவேண்டு
 மெனில் ஒவ்வொரு மனிதனும் இனிஇரண்டு மூன்று
 கன்னிப்பெண்களேமணந்துகொள்ளவேண்டுமென்று
 ஓர் வடநாட்டுப் பத்திரிகை கூறுகின்றது.

செட்டிநாட்டுக்
கலாநிலயக் கல்விக் கழகம்.
 இக் கழகத்தின் அடுத்த வகுப்பு கானு
 கத்தானில் பிப்ரவரி மாதம் 17, 18-ந் தேதி
 களில் கூடும். (சனிக்கிழமை, ஞாயிற்றுக்
 கிழமை.)

அவ்வீரு தினங்களிலும் மாலை 6 மணிக்குக்
 காரைக்குடியில், S. M. S. ஹைஸ்கூல்
 சூட்டிடத்தில் ஸ்ரீமான் T. N. செஷாசல்
 றியர், B.A., B.L., அவர்கள் கம்பராம
 யணக் கட்டுரைகள் நிகழ்த்துவார்.

மனித முயற்சி:—சீதோஷன் ஸ்திதியை மனித
 முயற்சியால் மாற்றிவிடவதற்கு, பிரான்ஸ் பிரிட்டன்
 பெல்ஜியம்முதலிய நாட்டுப்பூதப்பெந்திக ஆராய்ச்சியூ
 ளர் முயற்சிசெய்துவருகின்றனர். கோடைகாலத்
 தில் உஷ்ணத்தைத் தணிக்கும்பொருட்டுச் சேர்க்கை
 சூடுபனியை உண்டாக்கிவிட அந்நாட்டு அறிஞர் முய
 ல்கின்றனர். இது செய்யப்படுபின் கோடையில்
 இரவில் காற்றக்கொண்ட பங்கா முதலிய விசிறிகளால்
 ஏற்படும் செலவு குன்றும் என்று எல்லோரும் இச்
 செயர்க்கை சூடுபனி வேலையின் முடிவை எதிர்பார்க்
 துக்கொண்டிருக்கின்றனர்.

NATIONAL INSURANCE COMPANY, LIMITED.
 Head Office :
NATIONAL INSURANCE BUILDING,
 7, Council House Street, Calcutta.

New Business Completed
 During 1932 ... Rs. 1,55,66,720
 Out of a business of ... Rs. 1,96,70,000
 received in proposals.
 for the policyholder
 from an investment
 point of view.

Life Assurance is security
 for the policyholder
 and after him for his
 wife and children.

Claims paid over ... Rs. 1,00,00,000
 Total Assets excoed ... Rs. 1,90,00,000

For Terms & Conditions apply to:—
 T. ANANTACHARI,
 Branch Secretary, OR R. G. DAS & Co.,
 113, Armenian Street, Madras, Managers.

FIRE & ACCIDENT RISKS covered by NATIONAL FIRE AND GENERAL INSURANCE COMPANY Ltd., NATIONAL INSURANCE BUILDING, 7, Council House Street, Calcutta

For Terms & Conditions apply to:—
 T. ANANTACHARI,
 Branch Secretary, OR R. G. DAS & Co.,
 113, Armenian Street, Madras, Managers.

அமிர்தசாகரம்
 தேசபலத்தையும், இராத் விருத்தியையும், ரூபத்
 சக்தியையும், தாது புஷ்பயையும்
 கொடுப்பதில் எங்களுடைய
 ஆதங்க நீக்ரஹ மாத்திரைகள்
 அமிர்தசாகரம் போன்றவை.
 32 மாதிரைகளடங்கிய டப்பி 1-க்கு ரூ. 1 0 0
 5 டப்பிசன் ரூ. 4 0 0
 இலும்! இன்பவழக்கையாலடைந்த சக்தி இலும்!
 ஆதங்க நீக்ரஹ ஓளவுதூலியும்,
 26, பிராட்டிவே, மதராஸ்.